Alfredo Bryce Echenique

Gradina Iubitei Mele

Vol. 1

Alfredo Bryce Echenique (d. 1939, Lima), scriitor peruan din celebra grupare cunoscută sub numele de „noul roman latino-american". Critica literară îl înscrie într-o familie de spirite din care nu lipsesc Cervantes, Rabelais, Sterne, Voltaire, Stendhal, Proust, Henry James, Hemingway, Salinger etc. După studii de drept la Universitatea Sân Marcos din Lima (unde va reveni, peste ani, pentru a-şi da doctoratul în literatură), îşi completează formaţia literară la Paris, obţinând licenţa în literatură franceză clasică şi modernă (1966). De atunci îşi împarte timpul între creaţia literară şi profesoratul de literatură hispano-americană la diferite universităţi din Franţa (Paris, Montpellier) şi America de Nord (Austin, Yale). Dintre cărţile sale, traduse peste tot în lume, amintim: volumele de povestiri Grădina fermecată (1968, distins cu Premiul Casa de las Americas), Magdalena Peruana şi alte povestiri (1986), Povestiri complete (1995), romanele O lume pentru Julius (1972, Premio Nacional, Peru), De atâtea ori Pedro (1977), Viaţa exorbitantă a lui Martin Romana (1981), Omul care vorbea de Octavia de Cădiz (1984), Nu mă aşteptaţi în aprilie (1995), Vinovatul noptatic (1997, Premio Nacional, Spania), Amigdalele lui Tarzan (1999, distins, în Italia, cu Premiul Grinzane Cavour), eseuri {Cronici pierdute, 2002), memorii (Permisiunea de a trăi, 1993), articole, cărţi pentru copii etc.

Grădina iubitei mele este o încântătoare poveste de dragoste între tânărul de numai şaptesprezece ani Carlitos şi superba Natalia, inaccesibila văduvă de treizeci şi trei de ani, râvnită de toţi bărbaţii invitaţi la petrecerea organizată de tatăl lui Carlitos şi detestată subit din clipa surprinzătoarei sale preferinţe pentru imberbul fiu al gazdei. Urmărirea grotescă pentru prinderea „vinovaţilor" îi sileşte pe cei doi să-şi găsească refugiu în „grădina" iubirii, care nu este altceva decât somptuoasa vilă cu parc şi piscină a fericitei Natalia de Larrea y Olavegoya, descendenta unei vechi familii aristocratice. „Efectul Siboney" al primului dans interminabil care declanşase iubirea se prelungeşte cu reverberaţii magice şi impregnează întreaga atmosferă a „grădinii".

Grădina iubitei mele a fost distinsă, în anul 2002, cu Premiul Planeta, una dintre cele mai înalte distincţii literare din lumea hispanică.

Pentru Anita Châvez Montoya, aceste cumpăniri şi descumpăniri şi această iubire a mea; şi pentru fiicele ei, Daniela, Manuela şi Alejandra, cu toată dragostea celui care-şi spunea „Degeţelul îngheţat".

De asemenea, pentru Fabiola şi Tavo de la Puente, sau despre cum. se recuperează stările sufleteşti din copilărie şi adolescenţă, stând de vorbă la un pahar de vin, într-o grădină frumoasă, cu oameni înzestraţi cu memorie bună şi inimă curată, cu un ascuţit simţ al umorului şi al prieteniei.

Si mii de mulţumiri, dragii mei Julia Roca şi Carlos Alvarez, deoarece ştiţi foarte bine că fără ajutorul şi răbdarea voastră plină de generozitate n-ar fi fost cu putinţă, anul acesta, şi în atâţia alţii, în Marea noastră Insulă, nici autorul, nici calculatorul său, şi cu atât mai puţin cartea sa. Vă mulţumesc, de asemenea, pentru adăpostul pe care mi l-aţi oferit, vouă, Irene şi Yovanka Vaccari, pribege alese, şi ţie, Luis Serra Majem, pentru reîntâlnirea atât de frumoasă şi preţioasă pe insulă, cu tot trecutul acelei adolescente petrecute în Menorca, şi vouă, Cecilia şi Humberto Palma, pentru casa din Punta Corrientes şi amintirile de-o viaţă. Grădina mândrei mele de-o priveşti şi ochii plnă-n capăt ţi-i arunci, puzderie de flori ai să găseşti şi-n umbra-nmiresmată-ai să te culci.

FELIPE PINGLO, Grădina iubitei mele.

Voilă donc le beau miracle de votre civilisation! De l'amour vous avez fait une affaire ordinaire.

BARNAVE.

Souvenir ridicule et touchant: le premier salon ou ă dix-huit ans l'on a păru seul et sans appui! Le re-gard d'une femme suffisait pour m'intimider. Plus je voulais plaire, plus je devenais gauche. Je me fai-sais de tout les idees les plus fausses; ou je me li-vrais sans motif, ou je voyais dans un homme un ennemi parce qu'il m'avait regarde d'un air grave. Mais alors, au milieu des affreux malheurs de mă timidite, qu'un beau jour etait beau!

KANT.

Le besoin d'anxiete [.] Le besoin de jouer formait tout le secret du caractere de cette princesse aima-ble; de la şes brouilles et şes raccomodemments avec şes freres des l'âge de seize ans. Or, que peut jouer une jeune fille? Ce qu'elle a de plus precieux: sa reputation, la consideration de toute une vie.

Memoires du duc d'Angouleme.

O how this spring of Iove resembleth The uncertain glory on an April day; Which now shows all the beauty of the sun And by, and by a cloud takes all away!

SHAKESPEARE.

Plus de details, plus de details, disait-il ă son fils, Il n'y a d'originalite et de verite que dans les details.

STENDHAL.

La duchesse sejeta au cou de Fabrice, et tomba dans un evanouissement qui dura une heure et donna des craintes d'abord pour sa vie, et ensuite pour sa raison.

STENDHAL.

Carlitos Alegre, care niciodată nu ştia pe ce lume se află, simţi deodată ceva foarte puternic şi uimitor, ceva nestăvilit şi fulminant, ba mai mult, simţi ceva pe cât de violent pe atât de inexplicabil, deşi totul era extrem de plăcut, fără îndoială, când se întoarse acasă în seara aceea călduroasă de vară şi băgă de seamă că se făceau pregătiri de petrecere afară, pe terasă şi în grădină. De vreo două săptămâni învăţa în fiecare zi pentru examenul de admitere la universitate, în mansarda unei hardughii cu faţada igrasioasă şi prăfuită, gălbejită, murdară, o căsoaie cu pereţi de chirpici, dărăpănată şi numai bună pentru demolare, situată în strada Amargura, în care trăiau dona Măria Salinas, văduva unui anume Cespedes, funcţionară conştiincioasă la Poşta Centrală, şi cei trei copii ai săi – doi băieţi, fraţi gemeni, ah, şi o fetişcană, desigur, o fetişcană.

— Pe care-i avusese cu răposatul ei soţ, Cesar Cespedes, un neobosit şi priceput dermatolog din Chiclayo care începea să-şi deschidă drum la Lima în anii patruzeci şi visa să-şi ridice o vilă în cartierul Sân Isidro, ce mai, cu cabinetul în faţă, bineînţeles, şi luaţi aminte la ce vă spune tatăl vostru, băieţi, luaţi aminte că ascensiunea asta profesională şi socială am reuşit s-o fac de unul singur, pornind de la zero, aţi înţeles? Când moartea l-a surprins şi l-a doborât – cum a spus cineva la înmormântarea pompoasă la care a luat parte multă lume, în Puerto Eden, Chiclayo, locul lui de baştină – silind-o pe văduvă să abandoneze condiţia de casnică mulţumită şi încrezătoare, pentru a se consacra trup şi suflet educaţiei cât mai bune a copiilor ei, să vândă aproape la licitaţie casa în care locuiau atunci, în Jesus Măria, şi să se transforme în resemnata şi eficienta funcţionară de stat şi în corecta chiriaşă de la ultimul etaj al acelei căsoaie gata să se dărâme în fiecare clipă de pe strada Amargura, cu lume scăpătată, nici măcar în vechea Lima istorică a lui Pizarro, nici vorbă, nici măcar atâta, ci în Lima dărăpănată, unde, totuşi, îşi păstra reşedinţa cu un balcon vrednic de admiraţie, în vechiul stil al capitalei, preşedintele don Manuel Prado Ugarteche – pe atunci la al doilea mandat – desigur fiindcă Prado trăia la Paris şi asta nu e deloc greu de înţeles, în afară de perioadele când guverna ţara, şi pentru că vechimea înseamnă nobleţe totodată, de ce să n-o spunem, argument pe care, deşi nu reuşeau să-l înţeleagă pe deplin şi nici să-l împărtăşească pe deplin, îl invocau adesea Arturo şi Raiil Cespedes, feciorii gemeni ai răposatului dermatolog din Chiclayo, faţă de cei care îndrăzneau să privească vetusta şi neprimitoarea căsoaie şi s-o vadă aşa cum era, adică fără înţelegere şi simpatie, ci de trestie şi lut, ori fără milă şi vederi largi, ci murdară, şi mai curând cu un pic de batjocură ascunsă şi un dispreţ care se vedea de la o postă. Era de-ajuns să arunci o privire, iar dacă te uitai la ea mai mult şi schiţai un zâmbet însemna să depăşeşti măsura, deşi se mai întâmpla uneori, ce grozăvie, Lima asta, sărmanii Arturo şi Raiil, atât de susceptibili încât curmau cu hotărâre orice discuţie despre cum poţi să te procopseşti şi cum poţi să sărăceşti.

Acelaşi argument al vechimii şi nobleţei era folosit de gemeni, preschimbaţi în 1957 în doi ambiţioşi elevi ai colegiului La Salle, aidoma unul cu celălalt pe dinăuntru şi pe dinafară, chiar dacă nici ei nu înţelegeau cum stau lucrurile în cazul ăsta, bineînţeles, când era vorba despre cinstea surorii

lor mai mici, Consuelo, căci aparţii lumii bune şi distinse dacă trăieşti în Sân Isidro sau Miraflores, dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să fii rău ori să ai faimă rea, ceea ce este şi mai cumplit, şi cu atât mai puţin că eşti necuviincios, fir-ar să fie, dacă trăieşti în Amargura. Şi chiar dacă aceste calificative nu aveau absolut nimic de-a face unele cu altele când fraţii Arturo şi Râul Cespedes se refereau la sora lor, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, şi toate cam în genul ăsta, nici laie, nici bălaie, o belea, o mare belea, sora noastră Consuelo, îndată se făcea în capul lor o harababură, un amestec de nedescris de Sân Isidro şi Miraflores şi Amargura, de lume bună şi prostime, ba chiar calicime, de ceea ce înseamnă să fii cuviincios şi necuviincios, ori sărac dar cinstit, ce lucru jalnic, şi nu izbuteau să iasă din acest labirint îngrozitor decât cu ajutorul celei mai puţin potrivite interpretări a aserţiunii că vechimea înseamnă nobleţe, care, de altminteri, numai pe ei doi nu-i lăsa să doarmă, susceptibili cum nu se mai poate în chestiuni de onoare, fragilă clasă de mijloc plină 11 de aspiraţii, suspine şi disperări, to be or not to be, ce-o să spună lumea, mama e o biată funcţionară la poştă, dar noi pe mama, care e o sfântă, o punem la altar, la naiba, fiindcă merită mai mult ca oricine, fără doar şi poate, mai mult ca oricine. Şi vai de cel care ar spune că nu-i aşa.

Carlitos Alegre, în orice caz, niciodată n-a băgat de seamă nimic, nici măcar strada Amargura ori hardughia aia scorojită gata să se dărâme ori balconul micului palat al lui don Manuel Prado, şi cu atât mai puţin îi păsa de chestia cu vechimea şi nobleţea, iar pe Consuelo nici măcar n-o vedea, ceea ce într-adevăr îi jignea pe fraţii Cespedes, dar asta se întâmpla din pricină că erau interesaţi şi arivişti cum nu se mai poate pentru vârsta lor. Iar Carlitos Alegre nu baga niciodată de seamă nimic, nici măcar faptul că se născuse într-o familie bogată şi onorabilă de dermatologi de prestigiu din tată-n fiu, şi cu atât mai puţin faptul că ferventul şi neclintitul său catolicism îl făcea să fie o fiinţă total imună la prejudecăţile acelei Lime din anii cincizeci unde absolvise colegiul Markham şi se pregătea cu entuziasm să intre la universitate şi să urmeze aceeaşi carieră în care tatăl şi bunicul său obţinuseră o recunoaştere ce depăşea graniţele ţării, în timp ce bunicul din partea mamei, dermatolog şi el, îşi strămutase reputaţia între graniţele noastre, dat fiind că era italian, profesor în Statele Unite, Premiul Nobel pentru medicină, şi progresele pe care le făcuse în tratamentul leprei erau pur şi simplu extraordinare, recunoscute de întreaga lume şi de o parte din Lima, îngrozitoarea Lima, oraş unde sosise pentru prima dată tocmai ca să viziteze înfiorătoarea leprozerie din Guâa, care îl înspăimântase de fapt atât de tare, încât aproape că îl făcuse să-şi piardă cumpătul.

Carlitos Alegre n-a băgat de seamă niciodată nimic, nici măcar faptul că avea două surori mai mici foarte drăguţe, Cristi şi Marisol, de şaisprezece şi, respectiv, paisprezece ani, la fel de drăguţe ca mama lor, Antonella, născută şi educată la Bologna, şi care a încercat să-l înveţe italieneşte, dar, numai Dumnezeu ştie cum, el a ajuns să înveţe latina. De evlavios ce era, desigur. Şi aşa se face că nici măcar nu-şi dădea seama că adorabilele lui surori erau fără nici o îndoială obiectul dorinţei sociale a lui Arturo şi Raiil

Cespedes. Iar de aici aveau să ajungă la altar, bineînţeles, şi atunci desigur se vor instala lângă clinica particulară a învăţatului şi prestigiosului dermatolog Roberto Alegre Jr., cum nimeni în afară de ei nu-l numea pe tatăl lui Carlitos. Gemenii Cespedes cu suflete pereche ar fi ajuns în sfârşit în Sân Isidro şi Miraflores şi Ancon, în al nouălea cer, cum se spune, şi de asemenea cartierul Los Condores părea să se profileze la orizont, fiindcă de la o vreme începuse să aducă din ce în ce mai mult a Sân Isidro-Miraflores-Ancon, în paginile de cronică socială ale celor mai importante ziare din capitală.

Şi în asemenea măsură nu băga şi nu băgase niciodată de seamă nimic sfântul Carlitos Alegre, cum îi spuneau colegii de liceu, încât a acceptat fără şovăire invitaţia pe care i-au făcut-o la telefon doi băieţi pe nume Cespedes, pe care nu-i cunoştea nici măcar din auzite. L-au sunat cu puţin înainte de vacanţa de vară, pe când el se pregătea, cu şiragul de mătănii în mână şi 13parcă pătruns de o taină nespus de plăcută, pentru examenele de bacalaureat la colegiul Markham, nu i-au spus nici măcar la ce liceu erau, şi C ar li tos cu siguranţă că nu ştie nici astăzi, şi l-au invitat să înveţe împreună pentru examenul de admitere la universitate. Toată Lima şi-a dat seama ce urmăreau cu invitaţia aceea, cât de interesată era propunerea fraţilor Cespedes, dar, în sfârşit, Carlitos Alegre nu şi-a dat seama de nimic, fiindcă el întotdeauna găsea că totul e amuzant, deosebit de vesel şi de luminos.

Bineînţeles că fraţii au propus la început să înveţe acasă la Carlitos, dar el le-a spus, cu cea mai desăvârşită bună-credinţă, că era imposibil fiindcă se făceau reparaţii la catul de sus şi zgomotul era asurzitor, deşi de fapt eu nici nu bag de seamă, dar ceilalţi îmi spun mereu că e insuportabil, şi într-adevăr se pare că aşa şi este, ha, ha, ha. Arturo şi Râul Cespedes s-au îndoit de adevărul acestor cuvinte, pentru câteva clipe s-au simţit chiar reduşi la un neant existenţial, care pentru ei era neantul barierelor sociale din Lima, şi singura soluţie pentru a lămuri o asemenea dilemă a fost hotărârea de a se duce glonţ până acasă la Carlitos şi de a vedea cu ochii lor ca să poată crede, fiindcă fuseseră cu adevărat extrem de răniţi, închipu-indu-şi că. Fiindcă ei întotdeauna îşi închipuiau că.

Au venit cu o maşină care semăna cu casa lor, dar pe care o vopsiseră în aşa fel încât să semene cu casa lui Carlitos, iar acesta, bineînţeles, n-a băgat de seamă nimic, nici măcar efuziva strângere de mână, mai bine zis de mâini, dreapta şi stânga, pe care s-au grăbit să i le apuce Arturo şi Râul Căspedes, rostind în acelaşi timp, într-un glas încântat, plăcerea e de partea mea, şi chestia cu vechimea înseamnă nobleţe iar asta se vede la tine şi la noi, sau cel puţin aşa se dădea de înţeles, fără îndoială din pricina fericirii pe care au simţit-o când s-au încredinţat că lucrările de la catul de sus al casei familiei Alegre păreau cu adevărat un bombardament. Surorile lui Carlitos, Cristi şi Marisol, vrednice de el întru totul, şi-au făcut apariţia fără să bage de seamă nimic, ceea ce pentru fraţii Cespedes avea şi o parte bună, dat fiind că până şi automobilul purta amprenta străzii Amargura. Dar toate celelalte părţi ale acelei apariţii absente au fost cu adevărat îngrozitoare pentru gemenii Arturo şi Râul, fiindcă o clipă mai târziu Cristi şi Marisol, distante, inabordabile, prea sus pentru ei, pline de cruzime în abstragerea lor extrem

de inocentă, au traversat grădina din faţa casei îndreptându-se spre automobilele familiei şi spre taxiul ăla sau ce naiba era, au dispărut în interiorul unui Lincoln '56, am rămas paf, Arturo, parcă-i de aur, aur masiv, Râul, şi gemenii Cespedes cât pe ce să-şi găsească sfârşitul când s-au izbit de automobi-lul-căsoaie, asupra căruia s-au năpustit cu furie şi i-au distrus capota, încercând s-o facă să dispară împreună cu restul vehiculului. S-a dovedit o operaţiune foarte dureroasă pentru cei doi fraţi, mai ales pentru Arturo, care pe deasupra şi-a luxat o mână când a lovit în caroseria acelui Ford-taxi-Sedan-din-'42, blestemată ruşine, blestemată jignire, blestemată ocară şi blestemată viaţă, la naiba, aauuuu, mă doare, mă doare rău, Râul.

— Cum a spus Churchill, Arturo: cu „sânge, sudoare şi lacrimi", dar vom ajunge.

— Şi cum zice cântecul popular mexican, Raiil: „în curând vom ajunge la Penjamo", deoarece, chiar dacă foarte puţin, cred că ne-am apropiat puţintel azi.

— Şi cu „sânge, sudoare şi lacrimi", într-ade-văr, fiindcă, zău aşa, braţul meu, cred că mi l-am dislocat, vai, la naiba, vai, vai, auuu.

Nu ştiau că Lincoln Panamerican n-a existat niciodată, neisprăviţii de Cespedes Salinas, dar în fond a meritat să facă încercarea, a meritat din plin, cu toată suferinţa fizică şi socială, deoarece Carlitos a acceptat să înveţe împreună cu ei pentru admiterea la universitate, şi asta însemna că urmau să-şi petreacă toată vara împreună, învăţând de dimineaţă până seara. Cu alte cuvinte. Şi pe deasupra Carlitos a acceptat fără să-i întrebe măcar de unde răsă-riseră, nici când şi cum aflaseră de existenţa lui, la ce liceu erau ori de unde ştiau că el dorea să urmeze dermatologia, şi o mulţime de alte lucruri pe care ar fi fost logic să le verifice. Cu alte cuvinte. În sfârşit, Carlitos a acceptat fără să-i întrebe absolut nimic, ceea ce însemna mult pentru gemeni. Cu alte cuvinte. Bine, bine, Râul, dar nu era oare Carlitos în stare să ne facă vreo figură? Cu alte cuvinte. Ori aşa o fi adevărata tradiţie care înseamnă nobleţe, iar nobleţea înseamnă bani şi Sân Isidro? Cu alte cuvinte.

Aveau să afle curând. Nu mai lipsea decât să treacă examenele ultimului an de liceu, apoi serbarea de absolvire şi vacanţa de Crăciun şi Anul Nou. Îndată după aceea trebuiau să se închidă în casă cu un maldăr de cărţi, după ce aveau să-şi ia rămas-bun de la plajele din Lima, să se claustreze de dimineaţă până seara ca să tocească şi iar să tocească, deşi cum să facem, Arturo? Cum să-i explicăm lui Carlitos Alegre unde locuim? Ăsta e în stare să dea înapoi când o să-i spunem, povestea cu săraci dar cinstiţi e atât de răsuflată că n-o pot pricepe decât oamenii necăjiţi. Raiil şi-a pierdut orice nădejde şi l-a adus şi pe Arturo la disperare, şi au urmat câteva zile şi nopţi de totală descurajare pentru amândoi. Până când şi-au luat inima-n dinţi şi l-au sunat pe Carlitos, într-o duminică după-amiază, gândindu-se că nu va fi acasă, încrucişându-şi degetele ca să izbândească, şi parcă implântaţi amândoi în telefonul de perete, negru şi preistoric, din casa Cespedes Salinas, morţi de frică şi cheek to cheek, sărmanii. Dar au avut dreptate. Conaşul Carlitos ieşise, iar cel ce răspundea era al doilea valet, cine? Al doilea valet, da, domnilor, la dispoziţia dumneavoastră, şi acum Arturo şi Raiil

aproape că au rămas atârnaţi de perete, cu telefon cu tot, năuciţi de chestia cu al doilea valet, ori pesemne că aşa se numeşte, corcitura dracului, în timp ce ăla fără-ndoială că auzea până şi răsuflarea lor şi tot ce-nsemna strada Amargura, da, Amargura, îl aşteptăm pe conaşul Carlitos la adresa asta şi vă lăsăm şi numărul nostru de telefon, îl aşteptăm dimineaţa şi după-amiaza, da, în cele trei luni de vară, da, şi să nu uitaţi nimic, vă rugăm, i-au spus şi au stăruit pe lângă primul-al doilea valet despre care Arturo şi Râul nu auziseră vorbindu-se în viaţa lor, complet dărâmaţi în săliţa dinspre culoar, parcă mai Cespedes şi mai Salinas ca niciodată.

Bineînţeles, Carlitos nu i-a sunat ca răspuns la apelul lor telefonic, şi după trei săptămâni gemenii Cespedes erau cât pe-aci să moară de 17disperare şi orgoliu grav rănit. Mai-mai să nu termine liceul, atât de prost s-au prezentat la examenele de bacalaureat, şi n-au dansat mai deloc la petrecerea de absolvire, s-au îmbătat criţă în noaptea de Revelion, ca să nu mai spunem cât de cumplită a fost noaptea de Crăciun – îngrozitor de tristă de când murise tatăl lor – pe care o petreceau întotdeauna cu mama, pentru a-i oferi mângâierea de care avea atâta nevoie. Crăciunul din 1956 a fost şi avea să fie cel mai trist din câte îşi va aminti familia Căspedes Salinas, fiindcă la tristeţea tuturor s-a adăugat furia abia stăpânită a celor doi fraţi când mama lor a evocat încă o dată memoria răposatului, cu prilejul acelui Crăciun la fel de sărac pe strada Amargura, în apartamentul cu chirie de la etajul doi unde Carlitos Alegre nu binevoise să sune. Câteva minute mai târziu, în tristeţea unei tăceri întunecate şi crude, cu pereţi reci şi tavane înalte mereu murdare, Râul a simţit că înnebuneşte timp de o oră în care şi-a urât mama, iar Arturo, care băgase de seamă, era gata să se repeadă să-l snopească în bătaie, dar l-a oprit propria sa ură, pe care o descoperise chiar atunci, îndreptată împotriva tatălui lor, ură pe care Raiil, la rândul lui, o băgase de seamă, îmi vine să-l omor pe Arturo, dar atunci şi el, la rândul lui. Au fost clipe interminabile, nespus de dure, de neaşteptate, de complexe, de reale.

Din această atmosferă, şi încă asta nu e totul, se întorcea Carlitos Alegre, fără să bage de seamă absolut nimic, în fiecare dimineaţă înainte de ora prânzului şi în fiecare seară pe la ora şapte. Trecuseră aproape două săptămâni de când învăţau acasă la gemenii Cespedes, şi aceştia se încredinţaseră că niciodată nu-şi va da seama ce însemna să locuieşti într-un apartament cu chirie la etajul doi, bunăoară, fiindcă în fiecare zi bătea la uşa chiriaşului de la primul etaj şi se strecura pe lingă el sau prin cei câţiva centimetri rămaşi între trupul lui şi tocul uşii dinspre stradă, deznădăjduit la gândul că trebuia să se apuce imediat de tocit, dar complet incapabil să-şi dea seama că în hardughia aia vetustă nu puteai urca la etajul doi trecând pe la etajul întâi, ci pe uşa de alături, după care sui direct la familia Cespedes, tinere, de câte ori e nevoie să ţi-o spun, da, domnule, pe uşa de alături, eu mă numesc Fajardo şi mă descurc puţin în engleză, dar nu pricep nimic din ce-mi spui dumneata că e latină, nothing, şi trebuie să-ţi amintesc că prima dată când ai venit nu mai puteam să te scot din casă şi că am fost nevoit să dau telefon, ori nu-ţi mai aduci aminte că tânărul Arturo a coborât şi te-a luat

cu el? Şi acum înţelege-mă, te rog, de câte ori trebuie să-ţi spun că eu nu ştiu nici o boabă de latină, cum adică spaniolă, tinere? Bine, bine, înţeleg, desigur, punctualitatea şi nervii, oricui i se întâmplă să fie distrat, dar în Peru nu se vorbeşte latina decât la liturghie, şi prea multe momente de distragere în doar câteva zile. Uşa de alături, cum ieşi pe dreapta, tinere, da, aşa, în spaniolă, aşa. Nu, nu la stânga, ce naiba, tinere.

Din această atmosferă, şi încă asta nu e totul, se întorcea, fără să-şi dea seama niciodată de nimic şi mereu cu zâmbetul pe buze, sfântul Carlitos Alegre, care era întruchiparea inteligenţei şi a bunătăţii, deşi un căscat în stare de orice neghiobie, după părerea doriei Isabel, 19bunica lui, văduvă şi având aerul vechii Lirne, credincioasă şi cucernică, deşi înzestrată cu un simţ practic supărător, de care dădea dovadă mai ales atunci când săvârşea opere de milostenie cu atâta eficienţă, capacitate de organizare şi risipă de energie, şi chiar cu atâta brutalitate, încât uneori părea că-i urăşte pe săracii cărora le consacra totuşi jumătate din viaţa ei. Dona Isabel era pe balconul de la catul de sus când a sosit Carlitos de la tocealã, plin de mulţumire şi poticnindu-se mai des ca niciodată pe când străbătea grădina si, bineînţeles, fără s-o vadă şi fără să audă cuvintele ei de bun-venit, nici nimic altceva, ca întotdeauna, ce ţi-e şi cu băiatul ăsta, are un fel de a se încrede în toată lumea şi de a crede tot ce i se spune, câtă lipsă de răutate, Dumnezeule, câtă lipsă de suspiciune şi simţ al realităţii, câtă lipsă de tot, Dumnezeule mare, drept să spun nu ştiu ce-o să se întâmple în ziua când băiatul ăsta o să iasă în lume şi-o să fie nevoit să înfrunte viaţa.

Carlitos Alegre, care încă nu realizase că reparaţiile ce stârniseră atâta vacarm în toată casa se terminaseră de câteva zile, băgă de seamă totuşi că seara era călduroasă şi că luminile de pe terasă şi din grădină, până departe, şi desigur că şi în piscină, îi înveseleau viaţa. Şi încă cum! Erau pregătirile pentru o petrecere, dar nu dată de surorile lui, ci de părinţii lui, fiindcă altfel şi-ar fi amintit, bineînţeles, dar nu-l anunţaseră, pe el nimeni nu-l anunţase nimic. De aceea Carlitos încercă să închidă uşa de la stradă, dar nu reuşi din pricina lipsei de concentrare, şi uşa rămase deschisă pe când el traversa vestibulul îndreptându-se spre scara principală, care i s-a părut minunată şi, nu ştiu cum, parcă abia apăruse acolo în seara aceea, şi pe deasupra mai cântă şi muzica pentru el în timp ce urcă treptele.

De muzică se ocupa tatăl lui, încercând mega-foanele pe care chiar el le instalase pe terasă şi alegând câteva discuri, fără să-şi închipuie, desigur, că efectul atât de ciudat şi de profund al acelor acorduri, întrerupte de fiecare dată când schimba discul sau aşeza acul pe un alt şanţ, începuse să schimbe profund viaţa fiului său. Invitaţii erau, aproape toţi, aceiaşi din-totdeauna, colegi, rude, prieteni, vreun medic străin care vizita Lima, partenere de bridge ale soţiei sale, obişnuitele prietene italiene, şi se gândise să dea petrecerea aceea ca să le ofere o seară plăcută şi nimic mai mult, profitând de căldura verii pentru a se bucura de parfumul florilor de pe terasă, pentru a dansa puţin şi a bea câteva pahare, cu simplitatea dintotdeauna, fără pretenţii, fără să facă nici o paradă, erau de-ajuns câteva obiecte aşezate strategic, câteva discuri ca astea, cu Andre Kostelanetz sau Mantovani, în

timp ce soseau invitaţii sau mai târziu, când se serveau gustările, şi ca ăsta, cu Stanley Black, muzica de dans dintotdeauna. Doctorul Roberto Alegre puse Siboney şi se gândi că n-ar strica un păhărel, avusese o zi deosebit de grea, cu neaşteptata vizită la leprozeria din Gufa, dar, în fine, era vineri, săptă-mâna de lucru se încheiase şi sigur că un păhărel mi-ar prinde foarte bine până nu încep să vină invitaţii.

În ruptul capului nu s-ar fi gândit însă doctorul Alegre la faptul că Stanley Black şi versiunea sa interpretativă a piesei Siboney aveau să facă ravagii asupra fiului său la catul de sus, 21ân dormitor. O dată cu primele măsuri, Carlitos simţise ceva extraordinar de ciudat şi emoţionant, exploziv şi foarte plăcut, senzaţia profundă a unei taine parcă dătătoare de desfătări, dar, ce-i drept, prea impregnată de căldura verii pentru a putea fi socotită o taină religioasă. Şi, pe deasupra, Carlitos scăpă din mină şiragul de mătănii, dar fără să-şi dea seama, ceea ce pentru el era un lucru obişnuit. Şi auzi cu şi mai multă intensitate cuvântul „petrecere" plutind în voie peste grădina înflorită şi luminată pe care şi-o închipuia afară, aşteptând să-i vadă cum se bucură pe invitaţii părinţilor lui, bronzaţi, profesionişti, culţi, umblaţi prin lume, spirituali şi deosebit de simpatici mai întotdeauna. Siboney se terminase, dar el continua să simtă ceva dărâmător, trântit pe pat cum era, fără să-şi dea seama, ca de obicei, că starea lui sufletească se datora mai curând căldurii din acea zi de vară decât fervorii religioase din biserica parohiei Sân Felipe. Singurul lucru nimerit a fost să se scarpine în creştetul capului când a văzut foarte desluşit uşa de la stradă pe care nu izbutise s-o închidă şi, intrând pe uşă, a văzut-o pe ea.

I se păru că vede pentru prima dată în viaţă uşa aceea şi o găsi foarte mare şi frumoasă, cum era întreaga casă, ce-i drept, acum când o privea cu luare-aminte, în schimb pe ea o lăsă să-şi urmeze drumul până în grădină fără s-o salute, deşi având grijă, trebuie să recunoaştem, s-o conducă un chelner. N-o văzuse niciodată până atunci, şi chelnerul care-o călăuzea nu era foarte priceput să-i arate drumul şi părea neverosimil, dacă e să spunem adevărul, pentru simplul motiv că tatăl lui nu angaja niciodată chelneri pentru asemenea petreceri, socotind că îi erau de-ajuns cei doi valeţi, Segundo şi Primo. În sfârşit, primul şi al doilea valet, ce zăpăcit era, zău aşa, se numeau Victor şi Miguel. Carlitos Alegre se scarpină din nou în creştet, de data asta mai tare ca înainte, şi fredona extrem de fals Siboney, uitân-du-se în jur să vadă ce se mai întâmplă şi dacă izbuteşte să înţeleagă până la urmă ceva, dar acum nu mai ajungea nici un sunet dinspre grădină şi petrecerea cu siguranţă încă nu începuse, şi nu sosise nimeni până atunci, nici măcar ea, fără îndoială din pricina faptului că el cânta îngrozitor şi era cumplit de provocator. Carlitos încetă să se scarpine, dar simţi îndată din nou senzaţia aceea de căldură şi văzu din nou uşa deschisă, deşi acum nu mai era nimeni în cadrul ei, fiindcă desigur că ea n-ar fi avut cum să vină atât de devreme şi singură. Carlitos rămase profund mişcat la gândul foarte precis şi neclintit de nici o îndoială că, în pofida tuturor aparenţelor, şi iar începu să se scarpine cu furie în creştetul capului, ce îngrozitor, bietul de el, era cât pe ce să-şi facă o

adevărată trepanaţie, repet, că ea trăia singură pe lume, în pofida tuturor aparenţelor, singură, foarte singură.

Dar cine era ea? Cine, zău aşa! Şi de ce era ea? De ce! Şi pentru ce era ea? Pentru ce l Şi pentru cine era ea? Pentru cine! Partea a doua a acestor întrebări, pe jumătate profund estivală, pe jumătate metafizică, şi emfatică pe deasupra cum nu se putea mai mult, avea să perforeze până la urmă, de atâta scărpinat necruţător, craniul, scăftrlia sfmtului Carlitos Alegre. Şi începu, de asemenea, să simtă o durere în suflet când, la ora zece fix, adusă de vânt până 23ân dormitorul lui, melodia aceea zburdalnică şi estivală, Siboney, pe care cineva o interpreta din nou, ori era o capcană, o chemare a junglei şi a tropicului? Se strecură până şi în ceasul de mână al lui Carlitos Alegre. Dintr-o dată înţelese că se scărpina în creştetul capului de trei ore încheiate şi că trebuia să cerceteze de ce la parter, pe terasa scăldată în lumină, în curtea interioară, în jurul piscinei, musafirii dansau întruna. Uită complet de scărpinat, de perforările şi durerile craniului şi sufletului, fiindcă acum îşi dădea seama mai puţin ca niciodată de ceea ce se petrecea în jurul lui; Carlitos nu băgă de seamă nici faptul că strivise sub talpă şiragul de mătănii, făcând să se împrăştie mărgelele negre pe parchetul de cedru întunecat, taină dureroasă sau ceva asemănător, oricum, şi cu atât mai puţin îşi dădu seama că avea un smoc de păr rebel şi punk în creştet, cu mult înainte să apară moda asta sau stilul ăsta pe jumătate nazist, un smoc zburlit în vârful capului, efect sau produs al celor trei ore de scărpinat scormonitor într-o seară de vară.

Îşi făcu apariţia curând pe o terasă luminată cu mult bun-gust şi îmbătător de înmiresmata de parfumul florilor, în mijlocul unui dans pentru totdeauna, un veşnic Siboney cu ecouri de maracas, cu palmieri ascunşi în noapte, cu o briză învăluitoare de mare tropicală şi suc de ananas cu rom. Tocmai atunci îşi făcu apariţia Carlitos Alegre. Topindu-se într-un zâmbet larg de bucurie şi bunătate. Trebuia să-l fi văzut. Era icoana vie a fericirii, cu un smoc zburlit în creştetul capului şi şaptesprezece ani împliniţi în anii cincizeci, şi pe deasupra un şirag de mătănii uitat pe parchetul de cedru întunecat din dormitor, foarte aproape de scăunelul pentru rugăciune, în faţa icoanei cu Sfânta Fecioară la care se ruga cerând iertare pentru păcatele acestei lumi. Rămase încremenit în mijlocul acelor oameni veseli şi fără griji, care încă nu băgaseră de seamă prea bine că el se afla acolo. Dar nu întârziară s-o facă, fiindcă între timp se terminase acel Siboney fermecat, şi el se îndreptă glonţ spre patefon pentru a pune iar discul, şi iarăşi, ad infinitum, şi puteţi să mă omorâţi dacă vreţi, mă auziţi? M-aţi auzit? Tot nu m-aţi auzit? Până când surâzătoa-rea dar abia stăpânita nemulţumire a tuturor a luat sfârşit: n-au avut încotro şi a trebuit să-l ia în seamă.

— Vreau să dansez cu ea, spuse atunci Carlitos, ridicând mâna cu un gest poruncitor care nu lăsa loc nici unei îndoieli şi cu un glas cu totul necunoscut şi parcă încărcat de consecinţe imprevizibile. Şi adăugă: şi voi dansa cu ea fiindcă vreau să aflu cât mai repede cine este. De fapt ştiu şi acum, de altminteri, de câteva ore bune. Aşa că puteţi lăsa cântecul ăsta pentru mine pentru totdeauna. Atunci voi dansa tot pentru totdeauna,

bineînţeles. Şi de-fi-ni-tiv. Cuvintele lui păreau o nebunie, iar părinţii lui Carlitos şi musafirii lor dansau acum cu o frenezie dezlănţuită, cu o adevărată înverşunare, cu o dăruire totală, străduindu-se să satisfacă însă înainte de toate exigenţele artei, şi mai puţin să dea frâu liber senzualităţii, în fine, ar fi fost în stare să facă tot ce era nevoie, cu condiţia să nu-l vadă năpustindu-se astfel în mijlocul acelei petreceri şi mai ales dorind să nu fi auzit în viaţa lor cuvintele lui. Fiindcă nu era beat, nu, nici vorbă, Carlitos nu bea decât 25Coca-Cola, şi în privirea lui întunecată, intensă, rătăcită, şi în râsul adresat nu se ştie cui, n-aţi băgat de seamă? Era o taină profundă, un amestec îngrozitor de ceva exagerat de vesel, dar în acelaşi timp exagerat de fălos, deşi foarte dureros deopotrivă, da, nespus de dureros, la urma urmei.

— Ia te uită, piciul ăsta parcă a purcis în căutarea absolutului, comentă cardiologul argentinian Dante Salieri, zis Nea Salieri, care întotdeauna devenea cam penibil după al treilea pahar de whisky, iar acum se pregătea să-l bea pe al cincilea.

— A purces, dar mai bine să schimbăm subiectul, îi răspunse un adevărat cor, pe terasa unde dansul se încinsese troppo. A purces şi gata, dragă Nene.

— Of, ce ţi-e şi cu ăştia din Lima! Mereu gata să-ţi dea peste nas cu spaniola lor impecabilă.

— Se ştie doar, dragă Nenicule, se auzi din nou corul pe terasa aceea din ce în ce mai înfier-bântată de atâta dans, că la Bogota şi la Lima se vorbeşte cea mai corectă spaniolă din America. La Buenos Aires, în schimb, nene, nenicule.

În sfârşit, toţi încercau să-şi umple timpul cu dansul şi cu intervenţii corale, orice numai să nu-l vadă pe Carlitos Alegre, care până la urmă descoperise că pe ea o chema Natalia de Larrea şi tocmai îi spunea, călcând-o mereu pe picior, că nu-şi explica de ce tatăl lui luminase atât de tare terasa şi grădina şi piscina în seara aceea, apa din piscină cred că a început să fiarbă, de altfel, nu ţi se pare şi ţie, Natalia? şi că lui luminile alea ca de foc parcă îi pătrunseseră în suflet, încă dinainte de a se întoarce de la învăţat, în după-amiaza aceea, de la gemenii care se numeau Cespedes Amargura, care, nu ştiu de ce, se arată neobişnuit de nerăbdători să le cunoască pe surorile mele Martirio şi Consuelo, ori sunt numai năluciri de-ale mele, dat fiind că sunt mereu distrat, după cum se spune, ha, ha. Cum le cheamă pe surorile tale, Carlitos? Surorile mele Cristi şi Marisol, scuză-mă. Şi tot dansând, simţindu-se mereu călcată pe picior, Natalia de Larrea izbutise să îmblânzească smocul de păr zburlit, într-o izbucnire nestăpânită de duioşie şi pasiune deopotrivă, şi acum era convinsă că niciodată în viaţă nu ascultase cuvinte atât de vesele, atât de vii, atât de tulburătoare, atât de profund sincere şi călduroase, şi simţea că ar fi vrut să-l mănânce, nu altceva, pe Carlitos Alegre. Nu putea să-l sărute, desigur, fiindcă se afla în casa părinţilor lui Carlitos şi erau de faţă atâţia prieteni, şi nici nu putea cheek to cheek, din aceleaşi motive, şi cu atât mai puţin să-l strângă în braţe până l-ar fi dat gata, şi pe urmă pot să mor, bineînţeles, fiindcă pe deasupra sigur că sunt de două ori mai bătrână decât el, simt că mor, vai, ce tulburată sunt,

Dumnezeule mare. Atunci a încercat sistemul coapselor, de care se slujise la câteva petreceri cu neruşinatul şi nemernicul de fost bărbat al ei, cel care o snopea în bătaie, ca să nu spunem mai mult, ceva de neînchipuit, aproape ca la bordel, nu încape vorbă, şi începu să treacă de la aproape nimic la parcă ceva şi de aici, fără îndoială, la prea repede şi tot mai repede, mai repede, prea repede pentru Carlitos, în orice caz, în această mişcare necontenită când puţin înainte, când puţin înapoi, cu uşoare atingeri şi despărţiri, 27fapt e că în scurt timp, cât ai zice peşte, Carlitos Alegre părea un alergător care nu se gândeşte la altceva decât cum să câştige proba olimpică şi e în stare să treacă peste orice obstacol. La drept vorbind, era cum nu se poate mai ridicol, dar Nataliei de Larrea de o groază de ani nimic nu-i înveselea viaţa în oraşul ăsta neguros şi trist, iar pe Carlitos Alegre de altminteri îl iubea din toată inima. Orice-ar fi gândit şi orice-ar fi spus oraşul ăsta neguros şi trist, îngrozitor, pe Carlitos Alegre îl iubea foarte mult, îl iubea cu adevărat şi avea să-l iubească împotriva tuturor piedicilor ce i s-ar fi pus în cale. Da, împotriva tuturor piedicilor şi orice s-ar fi întâmplat în această Lima cumplit de tristă pentru o femeie ca mine, osândită, mai mult decât osândită, şi din naştere, aproape. Şi osândită fără acel „aproape" în Lima cu cerul veşnic de culoarea pieii de măgar, ba mai rău, cum mi-a spus deunăzi la moşie negrul Bomb6n, eu nu mă mai întorc la Lima, domnişoară Natalia, cu cerul ăla de culoarea burţii de balenă moartă, îmi face rău la inimă, deşi sunt vesel din fire, cerul ăla ca de plumb dis-de-dimineaţă, domnişoară Natalia. Ii dau toată dreptatea potlogarului de Bomb6n, cât e el de ignorant, are dreptate: cer de balenă, şi încă moartă, ţi se face silă, Dumnezeule mare, dar fie ce-o fi şi în pofida tuturor obstacolelor, eu pe Carlitos îl vreau cu totul şi cu totul numai pentru mine şi. Destul cu prefăcătoriile şi cu predicile, destul, destul, te-am suportat destul până acum, Lima nenorocită, fiindcă Natalia de Larrea, superba, cea cu şoldul cobo-rând de la subsuoară, cu un trup care te băga-n boală – „Corpul coniţei bate până şi corpul Gărzii Civile!", se zice că exclamase puşlamaua de Bombon într-o bună zi la moşie, mulţumesc de compliment, tâlhar tuciuriu ce eşti, deşi pentru tine e mai bine să mă fac că n-am auzit nimic, negru obraznic, dar negru îmbogăţit, nimic de zis – şi Natalia, peruana prefăcută, maltratata, abandonata, dorita, râvnita, dar acum resemnata şi-a luat inima-n dinţi şi a spus destul, şi cu asta, basta! S-a încheiat, doamnelor şi domnilor, fiindcă eu, Natalia de Larrea, îl ador pe Carlitos chiar dacă m-a călcat pe picioare de m-a învineţit, şi uite-l cum i s-au aprins călcâiele şi i s-au înfoiat coapsele, e grozav, ce mai, ca pe vremea când eram şi eu de vârsta lui şi la petreceri ne călcam cu toţii la dans şi ne lăsam pipăite de băieţi, aşa, aşa, deşi făceam pe sfintele, era o pipăială generală în toată puterea cuvântului, ce mai, şi pe mine toată Lima voia să mă aleagă regina carnavalului, halal de tine, Natalia, şi până şi negrul Bomb6n, un băieţandru pe atunci, spunea domnişoara a venit rumenită de la Lima vara asta, ce voia să zică pezevenghiul, că fructul cel mai de preţ din livada stăpânului începuse să dea în pârg? Funestă prevestire, se adunau nori negri la orizont, semn rău, sărmana de mine, ce s-a ales din viaţa mea de atunci, vai de mine, dar, vai,

ce grozav e şi cum m-am aprins de dragoste, vai, te iubesc, Carlitos, vai, vai, pentru totdeauna, dragul meu Carlitos.

Furtuna s-a stârnit când Nea Salieri, care n-a mai putut suporta şi care băuse cam mult, desigur, întotdeauna îi făcuse rău whisky-ul şi în seara aceea băuse mai mult ca niciodată, ce era de făcut, naiba să-l ia, cum o să ieşim din încurcătura asta. În sfârşit, Nea Salieri se apucase să distrugă învelitoarea discului cu 29Siboney şi pe urmă făcuse acelaşi lucru cu discul, şănţuleţ cu şănţuleţ, pe urmă cu pick-up-ul şi acum, de neoprit, îşi deschidea hotărât drum cu coatele în căutarea Nataliei de Larrea, târfa asta care-mi aparţine, pe cinstea mea, şi pentru asta, bineînţeles, trebuia mai întâi să se răfuiască, la fel de hotărât şi deschizându-şi drum cu coatele, cu un Carlitos Alegre care continua să nu bage de seamă nimic, beat de fericire şi îndrăgostit lulea, dar care auzi strigătele Nataliei şi văzu o namilă năpustindu-se asupra lui cu picioarele, şi primul lucru la care s-a gândit a fost cât de bună era echipa de fotbal a Argentinei, chiar doctorul Nea Salieri îi povestise şi, bineînţeles, jucase şi el într-o echipă din prima ligă, la Buenos Aires, fiindcă avea un fel de a lovi, un adevărat crack, domnul doctor, ori poate că a înnebunit şi, cine ştie. Toate ca toate, dar să nu se atingă de doamna inimii lui, şi pentru ce, de data asta şi-a dat seama de întreaga situaţie, şi încă cum. Cine se atinge de doamna inimii lui e pierdut, iar cât despre ea, e în stare să se lupte cu ghearele şi cu dinţii cu întreaga lume dacă vor s-o despartă de Carlitos, care e numai şi numai al ei. Ce scandal s-a stârnit, sfinte Dumnezeule! Parcă erupsese un vulcan în cartierul Sân Isidro, în acea vineri, târziu după miezul nopţii.

Nu s-a ştiut niciodată ce-a fost mai întâi, pumnul năprasnic sau piciorul îndesat al lui Carlitos Alegre, dar în orice caz cardiologul Dante Salieri s-a înălţat de la pământ, apoi s-a clătinat şi pe urmă s-a prăvălit pe spate şi s-a prăbuşit peste un mic grup de bărbaţi, şi aşa destul de geloşi şi iritaţi, care în clipa aceea şi-au pierdut cu totul capacitatea de a-şi ascunde furia şi orice urmă de bună educaţie. La ora aceea până şi cei mai cumpătaţi băuseră câteva pahare, şi asta a înrăutăţit mult lucrurile, desigur, dar ceea ce le-a făcut să-şi iasă cu adevărat din matcă a fost prăbuşirea domnilor asupra cărora se năpustise cu o izbitură frontală dezlănţuitul doctor Salieri, care căzuse peste ei ca o bilă de bowling şi îi împrăştiase pe toată terasa, în timp ce doamnele, rămase nevătămate, precum şi câţiva domni, destul de numeroşi, au început să bată urgent în retragere cu multă prudenţă, scoţând gemete şi strigăte înspăimântate, presărate cu câte un la naiba, mucos nenorocit, toate astea cât ai clipi din ochi şi în pofida eforturilor depuse de doctorul Alegre pentru ca lucrurile să nu ia o întorsătură şi mai urâtă.

— Vă rog, domnilor!

— Dă-te la o parte, Roberto, dacă nu vrei să-ţi omorâm băiatul!

Lucrurile s-au înrăutăţit cu o repeziciune de necrezut. Dacă la început bărbaţii aceia împrăştiaţi pe terasă, ce au făcut curând corp comun cu doctorul Salieri, care parcă-şi ieşise din minţi şi abia reuşise să se ridice, oricât erau de geloşi şi mâniaţi pe mucosul ăla neisprăvit de Carlitos care voia să se culce cu Natalia, nici mai mult, nici mai puţin decât cu Natalia de

Larrea, bucăţică bună, ce mai, dacă la început, zic, singurul lucru pe care îl doreau era să-l potolească pe cardiolog şi să-l trimită la culcare pe ţâncul căruia i se aprinseseră călcâiele, când şi-au revenit lucrurile s-au schimbat complet, şi cum Carlitos Alegre nu părea să fi băgat de seamă deosebirea dintre bărbaţii dinainte şi cei de după ciocnirea peruano-argentiniană, 31Natalia de Larrea îl înşfacă pe iubitul ei de o mână, strigă: Te omoară, Carlitos, s-o ştergem! Şi în sfârşit reuşi să-l facă să deschidă ochii şi să-şi dea seama de scandalul îngrozitor pe care-l stârniseră. O zbughiră ca din puşcă şi, din pricina învălmăşelii şi a surprizei, nimeni nu-şi dădu seama în ce direcţie o luaseră. Oare ieşiseră din casă? Dar pe unde, dacă pe uşa principală începuseră să plece cei mai mulţi dintre musafiri? Pe uşa de serviciu? N-ar fi avut timp. Pe vreo fereastră? Cu neputinţă, fiindcă toate aveau gratii. N-or fi fiind la catul de sus? Unde dracu' s-or fi ascuns? La etaj nu pot fi. Şi de ce nu, mă rog? Ba poate or fi găsit şi un pat!

— Domnilor, vă rog, încercă să-i liniştească pentru a nu ştiu câta oară doctorul Alegre.

Şi el era negru de mânie, desigur, dar era gazdă şi trebuia să potolească şleahta aia de nebuni.

— Sunt stăpânul casei, domnilor, şi vă rog din suflet.

— Lasă bazaconiile astea, Roberto. Şi dă-te la o parte, ori te facem zob. Nimeni nu-i stă în cale lui Dante Salieri, prietene.

Dezlănţuitul cardiolog vorbea în calitate de şef al unui detaşament de smintiţi, alcătuit din doctorii Alejandro Palacios şi Jacinto Antunez şi nici mai mult, nici mai puţin decât don Fortunato Quiroga, holtei putred de bogat, senator ilustru şi primul contribuabil al republicii. Trecură aşadar peste cadavrul bunului lor prieten Roberto Alegre, care rămase zob pe scară, cu gura căscată şi cu ochii holbaţi, căci nu putea să creadă.

Gemenii Raiil şi Arturo Cespedes Salinas nu izbuteau să-şi revină din uimirea care-i cuprinsese, dar în faţa lor se afla Carlitos Alegre cu ochiul drept învineţit, aproape negru, complet închis şi umflat îngrozitor, cu buza spartă şi cu trei copci la sprinceana dreaptă, în sfârşit, ce alte dovezi mai puteau să-i ceară pentru ceea ce tocmai le povestise, printre suspine şi hohote de râs ce se succedau fără nici o logică, era adevărul gol-goluţ, şi fără pic de exagerare, oricât părea de incredibil. Fiindcă cine naiba ar fi putut să-şi închipuie că o muieruşcă pe cinste cum era Natalia de Larrea, multimilionară, descendentă din viceregi şi preşedinţi de republică, femeie râvnită ca nimeni alta în acest oraş şi inaccesibilă până şi în visele nopţilor de vară ale gemenilor Arturo şi Raiil Cespedes, l-ar fi putut învrednici măcar cu o privire pe un neisprăvit bisericos precum Carlitos, şi că el, culmea, ar fi fost în stare să ţină piept unor bărbaţi atât de sus-puşi, cu rangul şi averea unui don Fortunato Quiroga, ori cu reputaţia chirurgilor Alejandro Palacios şi Jacinto Antunez, care operaseră la clinica Mayo şi la spitalul Johns Hopkins din Statele Unite, ce mai! Arturo, fără să-l mai punem la socoteală pe cardiologul argentinian Dante Salieri, de faimă continentală, Raiil, şi care mai joacă şi polo pe deasupra, Arturo.

Dar era ceva şi mai şi, ceva care pentru sărmanii gemeni Cespedes Salinas echivala cu sfârşitul lumii, şi anume că nenorociţii de metişi Victor şi Miguel, primul valet şi al doilea valet ai familiei Alegre, au cutezat să le tragă o chel-făneală acelor domni care aparţin unei lumi situate mult deasupra lor, punându-le beţe-n roate unor cogeamite doctori şi personalităţi, unde s-a mai văzut aşa ceva, pentru a-i da o mână de ajutor chelfănitului de Carlitos, ca să fugă nici mai mult, nici mai puţin decât cu Natalia de Larrea. În sfârşit, pur şi simplu era prea mult pentru fraţii Cespedes, care făcuseră tot ce le stătea în putinţă în dorinţa ca lucrurile din această lume să se întoarcă în matca lor. Descumpăniţi de o asemenea hecatombă socială, cu o dezordine atât de nemăsurată pentru scara lor de valori ce se reducea la orizontul Limei, gemenii îşi aţintiră privirile asupra cămăşii cu mâneci scurte pe care o purta Carlitos şi, fără a zice nici pâs, înţelegându-se din ochi, ca ultim mijloc de a respinge povestea aia smintită, hotă-râră să-şi aprindă fiecare câte o ţigară şi să o apropie de braţele goale şi slăbănoage ale lui Carlitos, trăgând pe rând câte un nou fum când ţigările erau gata să se stingă şi întreţinând astfel un soi de jăratic în preajma lui, tu la braţul drept, iar eu la stângul, să vedem dacă nici aşa nu va renunţa odată la basmele lui cu piraţi, neisprăvitul ăsta, şi realitatea se întoarce la chipul ei dinainte, ori îşi vine în fire, ori cum dracu' i-o fi spunând, Râul, fiindcă pesemne că neisprăvitul visează ori şi-a pierdut complet minţile. Iar acum e timpul să se trezească, ori să ardă de viu, ori să se ducă dracului. Chiar aşa, Arturo, fiindcă altfel o să ne pierdem noi minţile şi-o să ne ia naiba, şi asta înseamnă că oraşul nostru, Lima, n-a existat niciodată cu adevărat.

— Aşa cum vă spun, continuă Carlitos, fără să bage de seamă nimic (săracii gemeni, care încercau pe rând să-l ardă cu ţigările, nu izbuteau să-şi atingă scopul şi se perpeleau fumând ca nişte turci) şi îndrăgostit lulea, reuşind să treacă nevătămat proba focului. Da, aşa cum vă spun, întări el, invulnerabil la incendii. Şi aflaţi că pe iubita mea n-a atins-o niciunul dintre cretinii ăia şi că eu, cu ajutorul primului şi al celui de-al doilea valet, prietenii mei din copilărie, şi al altor doi valeţi, vecini şi prieteni de-ai noştri, am izbutit s-o fac să ajungă acasă imaculată, auziţi? Fără vreo zgârietură şi cu rochia intactă, aţi înţeles? Adică ceea ce se cheamă i-ma-cu-la-tă, mă credeţi?

Fraţii Cespedes Salinas auzeau, înţelegeau şi credeau, bineînţeles; sigur că auzeau, sigur că înţelegeau şi sigur că acum credeau. Dar, în sfârşit, totul era pur şi simplu prea mult pentru ei, prea se umfla în pene Carlitos în dimineaţa aceea, fiindcă lumea se întorsese cu fundul în sus şi nimic nu rămăsese la locul lui după un asemenea cutremur social. Ba nu, ceva rămânea, ceva care părea mai vechi decât universul însuşi, naiba s-o ia, deoarece casa umilinţelor şi ruşinii continua să existe pe strada Amargura, şi degeaba se prefăcuse lumea într-un morman de moloz, că nu se schimbase nimic în salonaşul acela cu pereţi coşcoviţi şi cu pete de igrasie şi de sărăcie, cu o sofa roasă, cu mese ca asta, îngrozitoare, şi jilţuri ca ăla pe care se aşază mereu Carlitos când vine să învăţăm împreună, uitaţi-vă la el, descreieratul ăsta, mai că l-am ars de viu şi el nimic, nici nu clipeşte măcar, aşa de îndrăgostit e de muieruşca lui straşnică, o Ava Gardner, ce mai, şi pe

deasupra cu blazoane, Natalia de Larrea, dar lucrul într-adevăr de necrezut e că ea îl încurajează, dacă vă puteţi închipui aşa ceva.

35Şi aşa se face că o adevărată ploaie de lovituri căzuse pe capul cretinului ăstuia, în timp ce el îşi ocrotea iubita, îmbrăţişând-o cu tot sufletul şi acoperind-o cu cele mai stângace, sonore şi languroase sărutări, când de fapt ar fi trebuit doar să stea liniştit sub patul matrimonial al părinţilor lui. Căci acolo nimerise cu Natalia şi, la drept vorbind, ideea nu era rea, fiindcă bărbaţii aceia furioşi, cu Nea Salieri în frunte, la început, după ce îl înlăturaseră de pe câmpul de luptă pe Roberto Alegre, se gândiseră că perechea aceea de nemernici fugise să se ascundă în dormitorul blestematului de cucernic prefăcut şi se vârâse în vreo debara sau ceva de genul ăsta. Dar nu. Nu erau acolo nici el, nici ea. Nici în debara, nici în şifonier, fir-ar să fie.

— E un şirag de mătănii pe jos, lângă pat, spuse don Fortunato Quiroga, adresându-se celorlalţi membri ai expediţiei punitive. Şi, arătând spre el cu degetul, repetă că pe jos era un şirag de mătănii, căzut chiar lângă pat, dar acum o făcea pe alt ton, aha, i-am prins, cu un glas plin de mânie şi de câteva pahare de whisky.

A fost de-ajuns pentru ca Nea Salieri să plonjeze literalmente sub pat, dar furia lui era atât de turbată şi beţia atât de cruntă, încât nu calculă bine distanţa şi rămase înţepenit acolo, dând din picioare şi blestemând de mama focului.

— Târfa dracului! Nici urmă de ei!

— Să-i căutăm în celelalte dormitoare, Dante, spuseră aproape în acelaşi timp ceilalţi trei membri ai detaşamentului, şi adăugară: şi w baie, şi peste tot, până la urmă o să-i găsim noi

— Eu nu ştiu cum o să-i pot căuta, dacă nu mă ajutaţi să ies de-aici. Târfa dracului! Ori mi-am spart capul, ori mi l-am zdrelit zdravăn, fir-ar a naibii de târfă!

Expediţia îşi continuă alergarea nebunească la catul de sus, fără ca nimeni şi nimic să-i poată sta în cale, nici măcar dona Isabel, bunica lui Cârlitos, care locuia cu ei de când rămăsese văduvă şi a fost nevoită să se dea la o parte cu o iuţeală neobişnuită ca să nu fie strivită. Pe urmă îşi făcu din nou apariţia doctorul Alegre, care-şi revenise doar pe jumătate, urmat de soţia lui, prietenă bună cu Natalia de Larrea. Dar şi doamna Antonella, cu rugăminţile ei cu tot, presărate cu un nervos şi delicios vocabular italian, fu nevoită să se dea la o parte, în timp ce neputinciosul doctor Alegre se hotărî să meargă în căutare de ajutor şi o luă spre odăile servitorilor chiar în clipa în care se auzi un „iubita mea Natalia" venind din vreo ascunzătoare, urmat îndată de un „sssst", apoi din nou „iubita mea Natalia", şi pe urmă ceva care într-adevăr părea o rafală de sărutări şi o mână care încerca să le sufoce. Cam aşa ceva.

— Se îngroaşă gluma, spuse doctorul Jacinto Antunez.

— Mie începe să-mi placă, nenicule.

Cei patru expediţionari se îndreptau acum spre camera domnului şi doamnei Alegre, unde un pat matrimonial complet gol îi aştepta destul de răvăşit.

— Ei sunt, ei sunt! Exclamă din cadrul uşii domnul Antunez.

— Târfa dracului!

Sigur că erau ei, dar în dorinţa lor de a pune mina mai întâi pe Natalia şi de a-i trage o chelfă-neală, luând-o la palme şi în acelaşi timp la sărutări, membrii expediţiei uitară de Cârlitos, 37care le scăpă din gheare fugind pe partea cealaltă a patului. Dar iată că se repezi la el doctorul Salieri, urmat de ceilalţi trei bărbaţi, însă Carlitos, ca şi cum ar fi repetat o lecţie bine învăţată, îi trase mai întâi un pumn zdravăn şi pe urmă un picior, făcându-l să se rostogolească din nou pe spate, la fel ca pe terasă cu câteva minute în urmă, şi tot la fel, cei trei bărbaţi se preschimbară în popice şi se rostogoliră şi ei, deşi nu prea departe de data asta, din pricina mobilelor şi pereţilor de care se ciocniră.

— Ai încredere în mine, iubita mea Natalia! Exclamă atunci Carlitos, grozăvindu-se cu cele două izbânzi pe care le obţinuse în încăierarea aceea şi care, cu părere de rău trebuie s-o spunem, erau o pură întâmplare norocoasă şi n-aveau nimic de-a face cu musculatura ori cu experienţa, ce-i lipseau cu desăvârşire. Carlitos era la fel de slab ca Frank Sinatra în anii aceia şi n-avea nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă să te baţi. Dar asta nu-l împiedică să adauge:

— Păzea! Păzea, nenorociţilor, că v-a sosit ceasul la toţi patru!

Şi începu să-şi suflece mânecile cămăşii albastre pe care o purta, bombându-şi pieptul, punând un picior înainte şi retrăgându-l pe celălalt, ridicând pumnii strânşi şi adoptând provocatoarea atitudine a unui boxer de bâlci în faţa unui fotograf de duzină. Rezultatul a fost lamentabil şi cam anemic, un soi de pugilist de campionat de cartier pentru orfani, categoria muscă, bineînţeles, şi cu ajutor parohial. Pe deasupra, Carlitos nu era chiar atât de stăpân pe sine pe cât voia să pară, fiindcă îşi trase înapoi piciorul pe care-l pusese înainte, schimbă picioarele şi-şi spuse: cred că acum e bine, sigur. Pe scurt, le dădu celor patru bărbaţi pe care-i trântise la pământ timp berechet să se ridice şi să treacă la acţiune când el se afla încă în plină acomodare şi se uita la Natalia lui căutând o aprobare. Chipul iubitei lui, pe care se citea un pesimism îngrozit, era destul de grăitor, şi câteva clipe mai târziu Carlitos era trântit la podea cu faţa în sus, iar cei patru bărbaţi se năpusteau pe rând asupra lui ca să-i dea ce merita, cărându-i pumni cu nemiluita, toţi de categoria grea, cu siguranţă, îl snopeau în bătaie în faţa Nataliei, care nu era în stare să facă altceva decât să strige după ajutor, în timp ce, la rândul ei, doamna Antonella îşi striga soţul şi îi dădea primele îngrijiri bunicii, dona Isabel, care leşinase. Atunci sosi ajutorul.

Erau patru, fără a-l mai pune la socoteală pe doctorul Alegre, căci în starea în care se afla nu mai era bun de altceva decât să conducă acţiunea de recuperare a fiului său, deşi ar fi vrut şi el să-i înmoaie oasele cu ciomagul. Dar, în sfârşit, acum era nevoie să-i salveze viaţa, fiindcă prietenii lui îşi pierduseră fără îndoială capul şi, dacă nu-i oprea nimeni, încăierarea aceea

se putea transforma într-o adevărată tragedie. Cu alte cuvinte, doctorul Alegre se gândi că într-adevăr avusese noroc când îi găsise pe Victor şi pe Miguel în compania altor doi valeţi din cartier, stând de vorbă toţi patru în bucătărie. Dar lucrurile nu fuseseră aşa. În realitate, valeţii dăduseră fuga în căutare de întăriri pentru a-i înfrunta pe cei patru beţivi nenorociţi, înainte ca pe bietul Carlitos, cu care se jucaseră de când era mic şi-i deveniseră 39prieteni, să ni-l omoare în bătaie, şi nu numai pentru că ei sunt patru, ci şi pentru că, mai mult ca sigur, conaşul cel tânăr nu e bun la bătaie, e la fel de prost ca la fotbal, bunăoară, unde, dacă e să spunem adevărul, abia nimereşte mingea cu piciorul. De aceea se aflau acolo jos, urmărind tot ce se întâmpla şi gata să intervină. De aceea, desigur, dar şi deoarece conaşul Carlitos ştiuse întotdeauna să se facă iubit de toată lumea.

Iar acei domni care-şi ieşiseră din fire se aşteptau la orice altceva, numai la răzmeriţa valeţilor nu, corciturile naibii, la orice altceva s-ar fi gândit, numai la aşa ceva nu. Cu alte cuvinte, au avut nevoie de timp până să-şi dea seama că lucrurile se întorseseră împotriva lor, şi nu împotriva băieţandrului ăluia nenorocit, şi când au simţit primele lovituri, scatoalce şi îmbrânceli nici măcar n-au ripostat, fiindcă păreau o nălucire şi un vis urât. Dar uite că îl eliberaseră pe Carlitos şi acum acesta se alăturase Nataliei, iar ea îl ducea Dumnezeu ştie unde, îmbrăţişându-l şi sărutându-l în văzul tuturor şi punându-le la grea încercare răbdarea, în disperarea ei, neruşinata, deşi, trebuie s-o spunem, pe adoratul ei Carlitos îl burduşiseră zdravăn. Trebuiau să-i împiedice să fugă, de bună seamă, îndrăgostiţii dracului, dar îşi dădură seama netam-nesam că tocmai lor li se puseseră piedici.

— Târfa! Iar a zbughit-o!

— Staţi, pui de lele ce sunteţi!

Dar la ce bun! Don Fortunato Quiroga îşi bătea gura de pomană. Natalia şi Carlitos erau de-acum în drum spre spital, iar cei patru valeţi continuau să le dea cu tifla celor patru bărbaţi epuizaţi, sub privirea goală a îndureratului doctor Roberto Alegre, care, în sfârşit, strigă: destul! Pe un ton cam fals şi lipsit de suficientă autoritate, dar care şi-a făcut efectul, slavă Domnului. Dormitorul lui era vraişte, dar ce să-i faci, în sfârşit plecau cu toţii, în sfârşit valeţii se întorceau în odăile servitorilor, iar prietenii lui se retrăgeau spre casele lor pe uşa principală.

— O să vedeţi că povestea nu se încheie aici, afirma doctorul Alejandro Palacios, în timp ce marii învinşi străbăteau grădina din faţa casei, complet zăpăciţi, ameţiţi şi neîncrezători. Şi se gândea: „înfrânţi de o muieruşcă, înfrânţi de un băieţandru cu caş la gură, de un neisprăvit care face pe sfântul, de un cretin, şi înfrânţi de patru corcituri nenorocite, asta pune capac la toate, în sfârşit, mai bine ne înghiţea pământul decât să păţim ruşinea asta".

— S-a întors lumea pe dos şi nimeni nu mai ascultă de Sfânta Scriptură, îi ţinea isonul colegul său Jacinto Antunez. Trebuie să facem ceva. Lucrurile nu pot rămâne aşa. Ori mi se dă satisfacţie, ori răstorn totul cu fundul în sus.

— Târfa, repeta întruna, cu glas şoptit, ca pentru sine, doctorul Dante Salieri, de parcă ar fi prins să se trezească din cel mai groaznic coşmar din viaţa lui şi ar fi fost complet singur şi nespus de îndurerat în mijlocul unei

grădini frumoase. Şi când te gândeşti că aş fi putut să mă întorc cu avionul la Buenos Aires în seara asta. Târfa.

— Eu unul, spuse ritos ilustrul senator Fortunato Quiroga, după o scurtă tăcere, pot să vă asigur că încă nu mi-am spus ultimul cuvânt. Mai am multe de spus şi de făcut. Da, domnilor, să nu-ml spuneţi mie Fortunato Quiroga de los Heros. Jur pe ce am mai sfânt. Continuau să se clatine destul de tare tuspatru când ieşiră din casă, ba chiar le-a fost destul de greu să-şi aducă aminte unde-şi parcaseră automobilele. Erau pe punctul de a-şi lua rămas-bun, opriţi pe trotuarul bulevardului Javier Prado, încă destul de ameţiţi de atâtea pahare şi atâta efort, şi tot furibunzi, deşi se prefăceau că sunt liniştiţi. Se uitau unii la alţii şi nu le venea să creadă văzând ba nodul de la cravată atârnând la jumătatea pieptului, ba cămaşa sfâşiată, ba părul zburlit şi pete de sânge pe ici, pe colo. Dar nu mai era nimic de făcut în seara aceea şi cel mai bun lucru era să-şi ia rămas-bun, salutând cu o uşoară înclinare a capului, şi să plece fiecare spre locul unde-şi parcase automobilul. Era un curaj nebunesc să conducă în starea în care se aflau, în dormitorul dofiei Isabel, soacra ei, care-şi revenise şi acum dormea, mama lui Carlitos se gândea la cele întâmplate, la prietena ei Nata-lia, la prietenii care îşi ieşiseră din minţi, la fiul ei, la cei numai şaptesprezece ani ai lui, atât de departe încă de a împlini douăzeci şi unu, adică vârsta majoratului, potrivit legilor ţării, în sfârşit. Şi se mai gândea că nimic nu se va aranja cu buchetele de flori, telefoanele şi miile de scuze pe care avea să le primească, cu cărţile de vizită pline de explicaţii şi noi scuze. Tbtul va fi zadarnic. O cunoştea bine pe Natalia, îi cunoştea rănile, frustrările, sensibilitatea deosebită şi fragilitatea, în pofida înfăţişării ei impunătoare, ştia cât de tare se plictisea, ce dorinţă aprigă de a-şi trăi viaţa şi ce senzualitate puternică şi reprimată avea. Ca să nu mai vorbim de fiul ei. Doamna Antonella îl cunoştea bine pe Carlitos, cu marea lui naivitate, buimăceala necontenită şi totala lipsă de răutate, dar în acelaşi timp ştia cât e de pătimaş şi de încăpăţânat şi totodată, nu mai puţin, că e scăpărător de inteligent şi are o voinţă de neclintit. Când Carlitos se încăpăţâna să-şi atingă ţinta. Ceva foarte serios se petrecea cu ei, aşa, dintr-o dată, atât de brusc şi de neaşteptat, desigur, cine-ar fi crezut una ca asta, cine şi-ar fi închipuit măcar. Dar, în sfârşit, acum trebuia să se ocupe de soţul ei. Aveau nevoie amândoi de un somn bun şi, din fericire, patul matrimonial supravieţuise acelei bătălii crâncene. Roberto o aştepta acolo, cam târnosit şi îndurerat, dar cu siguranţă că n-avea nici un os rupt. Se îmbrăţişară, se sărutară şi-i mulţumiră amândoi lui Dumnezeu că nici Cristi, nici Marisol nu fuseseră acasă ca să asiste la grozăvia provocată de efectul Siboney asupra fratelui lor Carlos.

Între timp, Carlitos dormea profund într-un salon al spitalului anglo-american. Îi dezinfectaseră şi îi pansaseră toate rănile, îi puseseră trei copci la sprinceana dreaptă şi îi făcuseră o mulţime de radiografii, dat fiind că la întrebarea: Ia să vedem, ce te doare, tinere? Răspunsese: Drept să vă spun, domnule doctor, simt dureri în toate părţile. Sunt o durere ambulantă, ca să fiu sincer. Iar Natalia, care dormea acum şi ea, în patul pentru însoţitor, simţi şiroindu-i pe obraji primele lacrimi de iubire după aproape douăzeci de ani, şi

parcă-şi redobândise în întregime frumuseţea din adolescenţă, când fusese aleasă regina carnavalului şi era alături de singurul bărbat pe care-l iubise în viaţa ei, 43mort în chip tragic la douăzeci şi doi de ani, pe când se întorcea cu automobilul de la moşia lui din nordul ţării.

— Vă rog să-i faceţi radiografii din cap până-n picioare, domnule doctor, îi spuse medicului de gardă. Şi daţi-i toate calmantele pe care le aveţi. Îngrijiţi-vă să nu sufere, domnule doctor, vă rog, şi să doarmă, să se odihnească, să se termine în sfârşit pentru el ziua asta îngrozitoare.

Cuvintele Nataliei fuseseră o rugăminte, cu glas tremurător, rugător, împuţinat de durere şi pe deasupra însoţit de noi şiroaie de lacrimi, dar ei lacrimile şi rugăminţile îi stăteau atât de bine, erau atât de frumoase şi de senzuale, atât de seducătoare, nu mai încape vorbă, încât, să nu-ţi vină să crezi, mai curând părea că se dezbracă în faţa acelui necunoscut înmărmurit de admiraţie decât că imploră. Aşa se face că nimeni nu putea să-i spună nu, şi cu atât mai puţin tânărul medic care era de gardă în noaptea aceea fără mari noutăţi şi incidente şi care era destul de plictisit când îi aduseseră un băieţan-dru plin de lovituri şi pe doamna aceasta ca-re-i adresează rugăminţi într-un mod atât de scandalos, într-un cuvânt, lui Carlitos i-au făcut radiografii peste radiografii, şi l-au îndopat cu calmante şi sedative care l-au făcut să doarmă până a doua zi la amiază, fiindcă rugăminţile şi implorările Nataliei de Larrea nu erau porunci, ci mai curând strip-tease.

Natalia avea planul gata făcut când se trezi dragul ei Carlitos. Nu aveau să-şi petreacă sfâr-şitul de săptămână în frumoasa casă de pe faleza de la Chorrillos, ci în grădină, care nu era prea departe. Şi n-o va înştiinţa nici măcar pe Antonella, oricât de bune prietene erau. Avea încredere deplină în ea, dar prefera să procedeze aşa. De altminteri, Antonella ştia prea bine că fiul ei era cu ea şi că dinspre partea asta n-avea de ce să-şi facă griji. Carlitos avea să fie îngrijit cum nu se poate mai bine şi, cu siguranţă, trecuse pe la serviciul de urgenţă al unui spital sau pe la un cabinet medical. Nimic cu adevărat grav nu i se întâmplase.

— Mergem într-o grădină, Carlitos. Până ce te faci bine şi n-o să te mai doară nimic. Şi mai ales din precauţie. Deşi nu prea cred, dar ipochimenii care te-au lovit sunt atât de nătărăi şi pesemne că se simt atât de jigniţi, de răniţi în amorul lor propriu, şleahtă de înfumuraţi ce sunt, încât nu e cu neputinţă ca doi sau trei dintre ei, ba chiar toţi patru, să se întâlnească, să bea câteva pahare ca să prindă curaj şi să se înfăţişeze la mine acasă, puşi din nou pe harţă.

— N-au decât s-o facă, Natalia, fiindcă eu nu mi-am încheiat socotelile cu ei, spuse Carlitos, făcând pe grozavul, dar fără a izbuti să adopte vreo postură pugilistică, fiindcă durerea era o piedică serioasă pentru orice încercare de felul ăsta.

— Uită toate neplăcerile astea, iubitul meu. Singurul lucru important e ceea ce ne aşteaptă. Iar viitorul ne aparţine în întregime. La fel şi grădina, unde nu va intra decât cine ne face nouă plăcere.

Carlitos părăsi spitalul încă plin de vânătăi dureroase şi cu ochiul drept şi buza de jos îngrozitor de umflate. Vorbea cu greutate şi chiar şchiopăta

puţin îndreptându-se spre automobilul Nataliei, dar nimeni nu putea să-l facă să tacă în acest sfârşit de săptămână pe care urma să-l petreacă în grădină.

— Unde e, scumpa mea? Unde e grădina iubitei mele?

— La Surco, la câţiva kilometri de Chorrillos. Au grijă de ea doi italieni, o pereche încântă-toare care a fost în slujba tatălui meu până când a murit. Amândoi gătesc grozav. Şi le-am spus valetului şi unei slujnice să vină de la casa din Chorrillos şi să aibă grijă de tine aici ca de un prinţ. Grădina va fi refugiul nostru.

— Un cuib al dragostei, aşa-i?

— De ce nu? Ai vreun motiv întemeiat să nu fie aşa?

— Păi, vârsta mea. I

— Dar a mea, Carlitos? Uite ce este, dacă; tu începi să te gândeşti la vârsta ta şi eu la a mea, ne-am dus pe copcă.

— Scumpa mea Natalia.;

— Sssst. Nu mai vorbi atâta, că o să te] doară şi mai rău buza. E atât de umflată, iubit meu.

— Scum-pa-mea-Na-ta-li-a.

— Pentru că n-ai tăcut aseară, când era sub pat, uite ce-ai păţit. Şi putea fi mai rău.

— Dar acum suntem aici, în automobilul tău liberi şi singuri, în drum spre grădina iubite; mele.

— Ştii că ăsta e numele unui vechi val creol?

— Grădina iubitei mele? Habar n-aveam Şi Siboney? O să-mi pui Siboney? Ori poate c nici n-ai cântecul ăsta, care e cântecul nost

— Nu-ţi face griji. Dacă nu-l am, trimite să-l cumpere.

Natalia se gândea la drumul pe care-l străb tuseră îndreptându-se spre grădină. Ramaseşi în urmă cartiere întregi, districte precum Sân Isidro, Miraflores, Barranco, acum ajungeau în Chorrillos şi întorceau iar, ca s-o ia spre Surco. Acolo se termina oraşul Lima şi începeau casele de tară şi şoseaua sudului. Ideea o încânta, i se părea simbolică: districtele şi cartierele rezidenţiale în care trăia toată lumea aceea, toţi oamenii în mijlocul cărora ea îşi petrecuse cei mai urâţi ani ai vieţii, mereu judecată, criticată, invidiată, numai pentru că era cine era şi avea ce avea şi pentru că era frumoasă pe deasupra, de ce să tăgăduim, dacă asta e o parte din realitate şi din problema cu pricina, ba chiar o parte foarte importantă, de altminteri: acele cartiere blestemate care erau Sân Isidro şi Miraflores şi mai ştiu eu care rămâneau în urmă. Aşa cum rămăsese în urmă acea căsătorie prea timpurie, cu un bărbat brutal şi gelos, plin de prejudecăţi, complexat, desfrânat, la care au silit-o fiindcă era însărcinată, şi totul pentru ca singura ei fiică să se nască moartă, iar neruşinatul ăla s-o întindă cu altă femeie şi o bună parte din banii ei. In grădină nu exista nimic din toate astea sau, în orice caz, rămăsese în urmă pentru totdeauna; în grădină nu locuiau decât doi bătrâni imigranţi italieni, Luigi şi Marietta Valserra, oamenii aceia înduioşători care nu-i vor cere niciodată socoteală, fiindcă veneau din altă lume şi nu judecau niciodată pe nimeni, ca şi cum în felul lor şi din motivele lor ar fi repudiat oraşul ăla blestemat şi ipocrit. Şi ei se refugiaseră în grădină, dacă te gândeai bine.

Erau gata să ajungă, când Natalia îl întrebă Carlitos, surâzătoare, foarte bucuroasă, cu toată duioşia din lume:

— Ştii că te duc în grădină?

— Păi unde în altă parte?

— Mă gândesc la altceva, scumpul meu. Şti ce înseamnă „a duce pe cineva în grădină"' Nu ştiu dacă în Peru s-a folosit vreodată expr sia asta şi pe urmă a dispărut. Ori nu s-folosit niciodată. Dar în Spania se foloseşte, ş: Dicţionarul Academiei spune, mai mult sa mai puţin, că a duce pe cineva în grădin înseamnă a înşela pe cineva. Şi astăzi multj lume foloseşte expresia numai cu înţelesul di a duce pe cineva în pat prin înşelăciune. Cj părere ai?

— Mi se pare că sunt în mâinile tale şi că ni mi-au închis doar un ochi, ci pe amândoi. Dai să spunem că deocamdată nu are nici o impoi tanta.

— Aşa care va să zică?

— Du-mă în grădină, Natalia. Du-mă în dină cum ştii tu mai bine.

— Şi pentru mai târziu ce propui?

— Grădină pentru totdeauna, sunt siguj Fiindcă, de altfel, acasă la mine nu cred că vq să mă primească.

— Grădina, Carlitos. „Am ajuns la deşt naţie", cum se spune uneori.

— Sună foarte drăguţ, Natalia. Iar mie î: sună şi foarte real în acelaşi timp.

— Să te-audă Dumnezeu şi Lima să ne d uitării.

Natalia claxona şi îndată îşi făcură apari Luigi şi Marietta ca să deschidă larg poarta fier forjat şi să lase să treacă automobilul, iată-i pe cei doi ieşindu-le acum în întâmpin pe drumul de pietriş străjuit de copaci uri care ducea la o veche şi frumoasă casă de ' coperită de flori de buganvilea. Luigi era înalt i uscăţiv, iar Marietta, cam grăsuţă şi mai urând scundă. Amândoi aveau părul alb, pielea "oarte arămie şi brăzdată de riduri, şi numai umnezeu ştie ce vârstă aveau. Câţi ani să fi vut? Mulţi, în orice caz, fiindcă veniseră în eru la începutul veacului, când deja nu mai râu nişte copii. Totuşi, atât el cât şi ea apar-ineau acelui tip de oameni în cazul cărora recerea anilor se opreşte în loc într-o bună zi şi pentru totdeauna. Şi, cum îi plăcea lui Luigi ă spună, şi el, şi Marietta lui erau încă în Dutere ca să mai poată lucra mult şi bine de icum încolo, nu vă faceţi griji dinspre partea ista. Şi, într-adevăr, erau zdraveni şi sănătoşi. Carlitos, în schimb, părea că nu mai are mult le trăit, şi în timp ce cuplul italian închidea) oarţa în urma lor şi se apropia să-i salute, el 'ămânea pierdut cu totul pe bancheta automo-ilului. Pierdut, cu gura deschisă, cu respira-ia întretăiată şi capul lipit de spătar. Nici nu i-a dat seama că Luigi şi Marietta îi dăduseră ineţe şi el le răspunsese cu un gest papal, jidicând amândouă mâinile cu palmele desfăcute, a atunci când ridici ceva încetul cu încetul, şi e urmă descotorosindu-se de ei cu un fel de umnezeu să vă aibă în paza lui, copiii mei.

— A avut un accident, le spuse Natalia italie-ilor ei, cum îi numea. Şi amândoi zâmbiră, fără se arate surprinşi şi fără să întrebe nimic, Şi cum ar fi fost vorba de o lecţie învăţată.

— Doamna Natalia a fost atacată de patru • Ihari pe terasa casei mele, lămuri Carlitos, nd ea se aştepta cel mai puţin. Nu-i aşa, *umpa mea?

— Bine, bine, spuse Natalia, uitându-se la Luigi şi la Marietta şi zâmbind. Bine.

— Văd că trebuie să găsesc o explicaţie mai bună. Vă asigur că o să-ncerc, doamnelor şi domnilor, dar altă dată, fiindcă acum vin de la război şi sunt grav rănit.

Italienii zâmbiră, în loc de orice comentariu, iar Natalia hotărî să se ducă la vechiul conac, care se profila minunat în fundul curţii, şi să aştepte să vina servitorii de la Chorrillos. Nu puteau să întârzie prea mult. Dar Carlitos era atât de ciudat, atât de absent şi descumpănit, încât mai bine s-ar fi culcat din nou să se odihnească. Ea ştia cât de distrat putea fi uneori, dovadă ce se întâmplase chiar seara trecută, dar la fel de adevărat era că nu-l cunoştea decât de douăzeci şi patru de ore.

— Să coborâm, scumpul meu.

— Nu ştiu dacă voi reuşi să mă obişnuiesc, îi spuse dintr-o dată Carlitos, care de fapt n-avea altceva decât că rămăsese uluit văzându-se înconjurat de atâta vegetaţie într-un loc aproape pustiu.

— Spune-mi drept, Carlitos. S-a întâmplat ceva? E ceva care nu-ţi place? Ceva care te supără ori te deranjează?

— Casa ta seamănă cu un conac andaluz în inima Africii, Natalia, şi de jur-împrejur e Sahara, sau aşa ceva. Iar eu, drept să-ţi spun, nu eram pregătit pentru atâta exotism. N-or fi toate astea efectul loviturilor primite?

— E grădina mea şi eu o găsesc fermecătoare, scumpul meu. Încetul cu încetul o să te obişnuieşti, ai să vezi.

— Cred că, începând din clipa asta, va trebui să mă nasc din nou în fiecare zi. Poate că aşa.

Carlitos nu-şi încheie fraza, iar Natalia le făcu semn lui Luigi şi Mariettei să se apropie s-o ajute.

— Într-un anumit sens, le spuse ea, în chip de explicaţie, domnul Carlos Alegre a fost rănit în război. Grav rănit.

Cuplul italian se purtă cu discreţia şi eficacitatea dintotdeauna, iar Carlitos adormi profund de îndată ce-l instalară în patul cel mai senzaţional pe care-l văzuse în viaţa lui. Şi bineînţeles că visă şi că în visul lui se învălmăşi tot ce se întâmplase în ajun, chiar dacă într-o versiune foarte plăcută, cam roz şi complet lipsită de incidente dezagreabile, în realitate, el era în acelaşi timp spectator şi actor într-un film plin de bune sentimente şi adresat nici mai mult, nici mai puţin decât lui Dumnezeu însuşi, drept care terasa şi grădina casei lui dobândiră dimensiuni cereşti, iar musafirii care luau parte la marele bal dat de tatăl său în cinstea Nataliei de Larrea şi a lui se numeau cu toţii Victor şi Miguel şi nenumăraţii valeţi se numeau întotdeauna Dante Salieri, deşi cei mai mulţi erau peruani şi senatori iluştri sau medici prestigioşi, şi numai rareori se auzea câte un neică, întotdeauna cam dezacordat, ce-i drept. Din cer se pogorau luminile acelea minunate, iar Orchestra Siboney interpreta la nesfâr-şit cântecul cu acelaşi nume pe care Ludwig van Beethoven îl compusese special pentru acea ocazie.

Fericirea domnea la acel mare bal unde toţi bărbaţii purtau smoking, iar femeile, rochii lungi. Singura excepţie era perechea omagiată, de vreme ce el avea aceeaşi cămaşă albastră şi aceiaşi pantajpni kaki pe care-i purta în f.

I • • 51 realitate, iar Natalia, aceeaşi rochie de culoarea i somonului şi cu un imprimeu înflorat foarte l vesel, al cărei material fin nu numai că scotea în evidenţă fiecare curbă a trupului ei minu- | nat, ci pe deasupra îl mai şi proslăvea până într-acolo încât îl transforma într-o icoană. '

— Îţi mulţumesc din suflet, Doamne, îi spuse Carlitos Atotputernicului Părinte al unei asemenea minuni şi, cu acea capacitate de a se mişca înainte şi înapoi pe care o au visele, adăugă: Nu am strâns mătăniile din şiragul care mi-a căzut pe jos în faţa Ta şi a Maicii Tale, Sfânta f Fecioară, aşa cum bine ştii, pentru că alergam după o iubire ce mă chema din tot sufletul; acum o ador pe Natalia, care e din carne şi oase şi, pe deasupra, are nişte oase care par de carne; şi cel târziu mâine voi dormi, tot din carne şi oase, alături de ea şi în grădina ei din: Surco. Dar, în sfârşit, cum să-Ţi explic, cum aveam să-Ţi spun că ea e divorţată şi că mie mi s-au aprins călcâiele după ea; da, Doamne, eu, care eram numai rugăciune. Păcătuiesc oare? Mă vei pedepsi? Voi arde în focul gheenei, Doamne Dumnezeule şi Stăpân Atotputernic? Mă vei alunga din rai? Te rog, Doamne, nu pune SPÂRŞIT acestui film atât de minunat pe care, se vede cât de colo, numai Tu puteai să-l regizezi.

— Nu te teme, Carlos Alegre. Dumnezeu nu-i pedepseşte niciodată pe îndrăgostiţi. Şi cu atât mai puţin în cazul tău, deşi, la drept vorbind, diferenţa de şaisprezece ani dintre Natalia şi tine nu Mi se pare deloc potrivită. Dar, în sfârşit, Natalia a suferit mult, iar tu Mi-ai fost mereu credincios, încât, cel puţin pentru o vreme, Mă voi face că închid ochii. Şi vei vedea curând până unde. Filmul se va sfârşi, dar numai pentru ca să te trezeşti în alt film din carne şi oase. Fiindcă Natalia a profitat de faptul că tu dormeai ca să facă un duş, să-şi pună un halat de mătase cu adevărat divin, pentru a folosi un adjectiv cam pământean, şi în clipa asta iese din baie şi, cu părul încă ud, e gata.

— Nu-mi vine să cred, spuse Carlitos, făcând ochii mari şi uitându-se la Natalia îmbrăcată cu halatul pe care i-l dăruise Dumnezeu.

— Carlitos. Te simţi bine?

— Mă simt bine şi sunt fericit, îi spuse el, reacţionând şi ridicându-se în capul oaselor cu oarecare dificultate, pentru a se sprijini de tăblia acelui frumos pat. Am autorizaţie divină pentru tot.

— Cum aşa?

— Un vis din acelea care te fac să te cutremuri şi să înţelegi totul într-o clipă. Vino, vino, apropie-te. Şi scoate-ţi halatul.

— Nu ţi se pare că-i puţin cam repede?

— Vreau să văd, Natalia. Cum să-ţi spun. Domnul mi-a poruncit să văd şi să pipăi.

— Poftim?

— Am avut un vis. Şi am înţeles o mulţime de lucruri. Dar tu trebuie să fii complet goală ca să-ţi pot explica asta.

Natalia îşi scoase halatul cu mişcări domoale, până ce rămase complet goală. Avea un trup de zână. Un păr lung, castaniu-închis, acum ud, ondulat, ba chiar cârlionţat, o piele foarte albă, şi ce umeri, ce sâni, ce picioare perfect sculptate, ce şolduri, ce fund divin, ca să folosim un cuvânt pe care şi Dumnezeu îl folosise puţin mai înainte, şi ochii imenşi, aţâţători şi duioşi totodată, buzele cărnoase şi umede, întruchiparea 53dorinţei, ca să nu mai vorbim de privire. O femeie şi jumătate, nu mai încape vorbă, şi Carlitos în capul oaselor, neştiind ce să spună sau ce vorbe dulci să aleagă, din înălţimea gravităţii şi aparentei lui fragilităţi.

— Mi se întâmplă ce mi s-a întâmplat cu grădina şi cu casa, scumpa mea. Nu ştiu dacă voi izbuti să mă obişnuiesc vreodată cu toate astea, spuse Carlitos, uluit şi excitat, pe când Natalia se tolănea alături de el cu mişcări lente, ca într-o filmare cu încetinitorul, plină de suavitate şi tandreţe, dar în acelaşi timp de senzualitatea trupului care a aşteptat prea mult şi totuşi ştie că nimic n-ar fi mai îngrozitor decât să provoace durere, orice fel de durere. Fiindcă ştia prea bine că pentru băieţandrul acela de şaptesprezece ani, îndrăgostit lulea, totul era dureros şi ar fi putut lua proporţii înfiorătoare.

— O să fiu mereu aici lângă tine, aşteptând, îi spuse privindu-l cu coada ochiului şi săru-tându-l dulce pe frunte.

— Mâine e duminică, zi de înfrânare.

— Te voi duce la liturghie, dragul meu.

— Tocmai despre asta e vorba, Natalia. Fiindcă eu cred că tocmai mâine Dumnezeu ne-a dezlegat.

— Ce spui?

— Rămâne să-ţi povestesc visul pe care l-am avut pe când făceai duş. În vis Domnul mi-a spus câteva lucruri vrednice de toată atenţia.

— Carlitos! Ce faci, Carlitos, au, au!

— Trebuie să mă întorc în vis, ca să pot.

— Dar, Carlitos, au, scumpul meu.

— Dumnezeu mi-a vorbit de un film din carne şi oase, Natalia.

— Te iubesc, Carlitos, şi mi se pare că visez, da, da.

— E minunat, Doamne.!

A fost ceva cu totul nou pentru Carlitos să se trezească în acea primă duminică a iubirii lui. Deschise şi închise de mai multe ori ochiul sănătos, adică cel stâng, înainte de a se convinge că dormitorul acela de viceregе în vacanţă făcea parte din lumea asta, chiar dacă, din precauţie, începu să aştearnă, puţin câte puţin şi cu o intensitate crescândă, o mulţime de sărutări cam umflate şi dureroase şi mângâieri fără număr pe diferite zone adormite ale trupului iubitei sale. Ghemuită şi goală alături de el, sau mai curând goală puşcă şi încovrigată, Natalia îl lăsa pe Carlitos să se bucure de ea, fericită şi din ce în ce mai dăruită acelei ploi de mângâieri pe cât de stângace pe atât de delicioase, ca de începător ce era, dar câteodată, bineînţeles dintr-o pură întâmplare, mângâieri nemaipomenite ca tehnică şi intensitate, fiindcă nimereau din plin într-o zonă foarte sensibilă. Dar, sărmanul de tine, scumpul meu, o să-ţi facă rău atâta efort. Oare cât o fi ceasul?

— E prima dimineaţă pe care o petrecem împreună şi prima noastră duminică, spuse Natalia, întinzându-se cu drăgălăşenie ca să-şi dezmorţească oasele, deschizând în sfârşit ochii şi zâmbind cu recunoştinţă şi iubire. Dar faţa foarte umflată a lui Carlitos o făcu să se întoarcă repede, căutând cu privirea un ceas. Era aproape două după-amiază, îngrozitor, şi sărmanul nu-şi luase calmantele, nici sulfamidele, nimic. Natalia se sculă şi dădu fuga la baie să aducă un pahar cu apă. Era tot goală, şi Carlitos o 55urmări cu privirea; era foarte bine făcută, văzută din spate, şi din nou Carlitos deschise şi închise de mai multe ori ochiul stâng. Aşa, pentru orice eventualitate.

— Îmi închipui ce tare te doare, îi spuse ea când se întoarse de la baie.

Carlitos îi răspunse prin semne cu ochiul sănătos.

— Să nu-mi spui acum că şi ochiul ăsta te doare, scumpul meu.

— Nu, nu. E din pricină că veneai cu faţa de data asta şi. Nimic. Nu-ţi face griji. Dar.

— Dar ce?

— E duminică, nu-i aşa, Natalia?

— Ce altă zi poate fi, scumpul meu?

— Sigur. Sigur. Voiam să am doar confirmarea ta.

— Bine. Dar acum spune-mi cum te simţi, că e mai important decât orice altceva.

— Pe dinafară, precum vezi. Sunt pesemne la fel de umflat ca ieri, când am ieşit din spital, dar e normal şi e doar o chestiune de răbdare şi trebuie să aştept să-mi scoată copcile. De altfel, nu-mi fac nici un fel de griji, crede-mă, scumpa mea. Şi crede-mă că singurul lucru într-adevăr important e că ne-am trezit împreună şi că ăsta e adevărul gol-goluţ. Că tu exişti cu adevărat şi că această casă şi această grădină sunt reale, înţelegi acum de ce te-am întrebat dacă azi e duminică?

— Înţeleg, Carlitos, înţeleg.

— A fost vineri cu adevărat şi am fost lovit, şi a fost sâmbătă şi m-am trezit la spital, bandajat şi cu tine alături. Şi a fost adevărat. Şi în măsura în care astăzi e duminică.

— Îţi jur pe iubirea mea că e duminică mie-n sută, Carlitos.

— Drept să-ţi spun, visul ăla cu Dumnezeu, şi apoi tu în faţa mea complet goală, totul mă face să mă simt încă năucit, Natalia. Poate că peste câteva zile, ba chiar săptămâni, o să mă dezmeticesc.

— Zile, săptămâni, luni, ani. Tocmai despre asta trebuie să vorbim, scumpul meu. Ce dovadă mai bună vrei că toate astea sunt adevărate? Trebuie să vorbim despre viitor.

— Deocamdată nu ştiu decât că mi-e foame, Natalia.

— Luigi şi Marietta probabil că au pregătit ceva la bucătărie. E de-ajuns să-i chem.

— Pesemne cred că am murit.

— La fel şi Julia şi Cristdbal.

— Ăştia cine mai sunt?

— Slujnica şi valetul de la casa din Chorrillos. Nu-ţi aduci aminte că am trimis să-i cheme?

— Vag. Foarte vag.

— Mâncăm aici sau punem ceva pe noi şi mergem în sufragerie?

Carlitos deschise şi închise de câteva ori ochiul stâng şi opta pentru sufragerie. Era cam riscant să iasă din acest formidabil dormitor, un amestec de casă de ţară şi palat de marchiz de pe vremea Conchistei, dar la fel de adevărat era că, în măsura în care existau un salon şi o sufragerie, bunăoară, şi Natalia stând la masă şi mâncând, bunăoară, şi el potolindu-şi foamea, bunăoară, teoria potrivit căreia era duminică şi era adevărat. În sfârşit, Carlitos opta pentru sufragerie, pentru orice eventualitate. Şi adevărul e că a avut multă, foarte multă dreptate, fiindcă înainte de asta Natalia l-a chemat să 57facă un duş împreună cu ea, ca să se săpunească reciproc şi să se zbenguiască aşa cum numai ea ştia s-o facă, şi el se simţea foarte tulburat, în cel mai bun sens al cuvântului, fiindcă era o duminică fără liturghie, adică, precum Atotputernicul îi explicase de minune, exact în clipa în care Carlitos se întoarse din nou din visul lui ceresc pentru a se putea bucura de daruri din carne şi oase, căci de data asta era vorba despre un duş după model bacanal şi despre un săpun care mirosea a Paris, la care se adăuga o desfătare nemaicunoscută de linii curbe pe care trebuia să le dea cu săpun, în timp ce pe el Natalia îl clătea, frecându-l cu un burete neînchipuit de sexual, cu apă călduţă, cu atâta grijă, pricepere şi râvnă cum numai un războinic rănit era vrednic să fie răsfăţat. Carlitos mărturisi că, pentru el, totul era şi avea să fie întotdeauna pentru prima dată, cu tine, frumoasa mea irezistibilă, iar Natalia îi răspunse că şi pentru ea era prima oară, fiindcă acum o făcea cu iubire şi că, în orice caz, în viaţa ei nu mai văzuse pe nimeni făcând progrese cu paşi atât de uriaşi ca tiiii-ne.

În sufragerie ajunseră după această nesfâr-şită baie, aproape la ora cinci după-amiază, înveşmântaţi în două minunate halate de mătase, amândouă de damă, şi într-adevăr morţi de foame, acum da, chiar dacă feţele lor aveau o expresie ce continua să răspândească o asemenea ardoare a verii, încât îi făcu să roşească din cap până-n picioare pe Luigi, Marietta, Julia şi Cristâbal, care îi aşteptau de câteva ore bune.

— Vin roşu, scumpul meu? Îl întrebă Natalia pe Carlitos cu un glas catifelat şi senzual, pentru ca astfel cei patru ruşinaţi să înţeleagă în sfârşit, o dată pentru totdeauna, situaţia cu toate implicaţiile ei.

Carlitos clipi des din ochiul stâng în timp ce răspundea că da, vin roşu ca de obicei, scumpa mea Natalia, chiar dacă în faţa tuturor celor de-aici pot să jur că asta e prima dată în viaţa mea când beau vin. Dar, în sfârşit, cum azi e duminică şi, nu-i aşa? Pe mine mă cheamă Carlos Alegre di Lucea, sunt cu adevărat încân-tat de cunoştinţă, ca să fiu sincer.

— Plăcerea e de partea noastră, domnule.

— A, da? Păi atunci scrieţi-mi, vă rog, fiecare separat pe o bucată de hârtie ce zi e astăzi.

Natalia fu nevoită să intervină:

— Şi acum să punem o melodie pentru ziua de duminică, Luigi. Şi să aducem pastele de duminică, Marietta. Iar dumneata, Cristobal, adu vinul

vechi pe care-l bem duminica, iar Julia să deretice în dormitor şi la baie, unde e un dezastru, fiindcă în această duminică, pentru prima dată.

Cei patru servitori reacţionară în sfârşit, şi după câteva minute soseau pastele, vinul şi, de Dumnezeu ştie unde, sosea Siboney, în versiunea lui Stanley Black. Probabil din salonul pe care tocmai îl străbătuseră Natalia şi Carlitos, de parcă ar fi traversat întreaga Andaluzie, dar alegând un traseu cu saloane şi curţi interioare, cu havuzuri cu şipote fermecate şi câteva muzee senzaţionale cu mobilier spaniol.

— Aveai discul? Întrebă Carlitos.

— Nu, am trimis să-l cumpere ieri, când tu dormeai. In schimb, am uitat ce era mai important. Am uitat să cumpăr un halat, scumpul meu, iartă-mă.

— Vrei să spui că astăzi nu e această duminică?

— Bineînţeles că e această duminică, iubitul meu. Nu te speria, te rog.

— Păi atunci.

— Nu-ţi dai seama că eşti îmbrăcat cu un halat de damă?

— Ce-mi tot vorbeşti de halat de damă şi de alte bazaconii, Natalia? Ştiam eu ca visez, fâr-ar să fie! Dacă ar fi un halat de femeie, mi-ar veni la fel cum îţi vine ţie.

— Scumpul meu Carlitos. Deschide ochii, te rog. Şi gândeşte-te puţin. Puţin de tot. Două halate pot fi exact la fel, dar două persoane niciodată. Şi cu atât mai puţin dacă sunt de sexe diferite.

— Drace! Ştii că ai dreptate? Se vede treaba că m-au lovit zdravăn la cap vineri. Şi de altfel bunica Isabel mereu spune: „Când o să bage de seamă Carlitos lucrurile cele mai elementare?" Iartă-mă, te rog, Natalia.

— Noroc.

— Află că spaghetele astea sunt într-adevăr delicioase.

— Scuză-mă, dar hai să toastăm cu vinul ăsta, Carlitos.

— Ai dreptate. Noroc pentru prima dată în viaţa mea. Noroc pentru tine, pentru mine şi pentru noi, întotdeauna.

— Şi eu sunt o zăpăcită, zău aşa. Am uitat complet că ţi-au făcut ferfeniţă cămaşa şi că pantalonii sunt mânjiţi de sânge.

— Am spus noroc pentru prima dată în viaţa mea.

— Noroc, scumpul meu. Dar nu pot să nu mă gândesc la hainele tale. Să ai cu ce te îmbrăca mâine, orice. Nu crezi c-am putea suna la tine acasă fără să afle părinţii tăi?

— E o idee grozavă. Fiindcă la mine, Natalia, întotdeauna răspunde la telefon un valet. Tri-mite-l tu pe Luigi sau pe Cristobal, iar eu vorbesc să le dea un rând de haine curate. Şi în felul ăsta pot să le mulţumesc lui Victor şi lui Miguel că m-au ajutat să-i înfrunt pe cei patru tâlhari. Şi le pot spune că sunt viu şi nevătămat, că trăiesc ca un prinţ mâncând paste şi închinând un pahar pentru norocul nostru. Şi toate astea pentru prima dată în viaţă.

— Iar mâine, când te duci să înveţi, o să-ţi cumpăr eu alte haine. De acord?

— Bine, dar îi trimiţi tatei nota de plată.

— Cum? Ce-ai spus, Carlitos?

— Ce prost sunt! Lartă-mă. După cum vezi, nu mă pricep la lucrurile cele mai simple, lartă-mă, te rog. N-o să se mai repete.

— Noroc, iubitul meu Carlitos Alegre di Lucea.

— Noroc, Natalia de Larrea. Şi mai cum? Mi se pare că încă nu mi-ai spus numele de familie al mamei tale.

— Olavegoya.

— Drace, parcă ai prilejul să vorbeşti despre toată istoria ţării.

— Să uităm istoria ţării şi să ne ocupăm de a noastră, Carlitos. Tu ce ai de gând să faci?

— E foarte simplu. Să te iubesc toată viaţa şi să ajung un mare dermatolog, ca tata şi ca bunicii mei. Şi bineînţeles, nu mai încape vorbă, să fiu în continuare un bun creştin.

— Atât de simplu ţi se pare totul?

— Sigur. De altfel, avem încuviinţarea lui Dumnezeu, nu uita.

— Ba tu uiţi că a fost doar un vis. Un vis frumos, Carlitos, atâta tot.

— Nu înţelegi nimic, Natalia.

— Nu, ce-i drept, nu înţeleg nimic.

— O să-ţi explic cu alte cuvinte. Când este vorba de o mare iubire, Dumnezeu e cum nu se poate mai înţelegător.

— Lartă-mi lipsa de respect, dar cred că e momentul să ne amintim o zicală foarte potrivită pentru realitatea Limei noastre şi a mediului în care ne învârtim: „Dau năvală hoardele şi ne moaie oasele; pe rău Domnul nu-l opreşte, când pe bun îl covârşeşte".

— Nu ştiam că eşti atât de pesimistă, Natalia.

— Eu, pesimistă? Să nu-mi spui că ai uitat scandalul care s-a stârnit vineri. Ai uitat aşa de repede că erau gata să te omoare?

— Erau patru contra unu, dar şi aşa.

— Află că acum întreaga Lima va fi împotriva noastră, care suntem doar doi. Un băieţan-dru de şaptesprezece ani şi o femeie divorţată de treizeci şi trei. Tot ţi se mai pare că şi aşa.?

— Sigur că da. Ori nu mă iubeşti?

— Te iubesc mult mai mult decât crezi. Te iubesc, Carlitos.

— Şi cu toate astea ţi-e frică?

— Vino aici, nebun încântător ce eşti. Bea din paharul meu şi sărută-mă.

— Dar mai înainte jură-mi că asta e ultima oară când te îndoieşti că azi e duminică.

— Faci cinste numelui tău de familie, Carlos Alegre. Dar bea din paharul meu şi sărută-mă.

— Asta şi fac, Natalia, dar tu spune-i lui Luigi să ne aducă desertul şi încă o sticlă de vin. Foamea nu mi-a trecut şi mai sunt o mulţime de lucruri pentru care vreau să închin câte un pahar.

Aproape că n-au dormit în noaptea acelei prime duminici de dragoste, iar pentru Carlitos a fost într-adevăr îngrozitor să se smulgă din braţele acelei femei frumoase şi înflăcărate care încă din zorii zilei îl făcuse să simtă că

fiecare clipă trăită alături de ea constituia realitatea cea mai neîndoielnică şi că acum navigau spre un alt ţărm numit luni, complicat, înfricoşător, abrupt.

— Pesimistă, îi spunea el.

— Crede-mă că înţeleg şi eu ceva din toate astea, scumpul meu.

— Iar tu crede ce spune bunica Isabel, că aşa se trăieşte mult mai bine.

— Oraşul ăsta, Carlitos.

— S-ar spune că te-ai născut pe strada Amargura, unde locuiesc fraţii Cespedes.

— Ştii că am hotărât să stau de vorbă cu mama ta? Şi cu tatăl tău, dacă e nevoie?

— Mi se pare că faci foarte bine, Natalia. Află că şi eu m-am gândit să le povestesc gemenilor tot adevărul. Or să mă vadă cu faţa asta umflată şi de bună seamă or să dorească să afle ce s-a întâmplat.

— Astăzi e luni, Carlitos. Se crapă de ziuă. Hai să dormim măcar puţin, ca să nu ajungi obosit la prietenii tăi. Aseară i-am spus lui Cristobal să cheme şoferul ca să te ducă la ei cu celălalt automobil. Te poate duce în fiecare zi, dacă vrei.

— O să stau aici, scumpa mea?

— Sigur că da, numai să vrei.

— Şi tu?

— Păi unde, dacă nu aici? Asta e fortăreaţa noastră. A ta şi a mea. Şi pentru totdeauna, dacă vrei tu.

— Da, grădina asta minunată şi conacul ăsta ca-n filme vor fi fortăreaţa noastră. Desăvârşita noastră fortăreaţă arabă: zid de piatră afară şi grădină înăuntru.

— Te iubesc, te admir şi îmi placi foarte mult.

— Eu cred că se crapă de ziuă şi e duminică din nou, scumpa mea Natalia.

— Ia să vedem, încearcă să clipeşti cu ochiul stâng, Carlitos.

— Nu cred că-mi iese prea bine, deocamdată. Perdelele sunt trase şi încă nu reuşesc să văd prea bine. Oricât aş clipi.

— Nu? Nu vezi nimic?

— Absolut nimic, în schimb, e de-ajuns să te ating pe tine puţin aici, şi aici, şi aici, ca să vezi cât de bine vorbesc, şi tu eşti duminica mea minunată, comoara mea.

— Faci progrese uriaşe, scum.

Acea primă zi de luni a iubirii lor avea să fie însă în realitate o zi nemaipomenită pentru amândoi. Şi nici nu s-ar fi putut altfel! Mai întâi pentru Natalia, fiindcă niciodată n-ar fi crezut că mama lui Carlitos, buna ei prietenă Antonella, avea să facă front comun cu soţul ei şi cu întreaga Lima. Incredibil cum putea să se schimbe o fiinţă omenească în oraşul ăsta. Natalia o cunoscuse când venise din Italia, pe vremea când abia se măritase cu Roberto Alegre, şi de atunci cele două femei se înţeleseseră de minune, în afară de asta, Antonella îi fusese confidentă atât în timpul căsătoriei sale nefericite, cât şi mai târziu, până în ziua scandalului, şi fusese de fapt singura persoană dispusă mereu să asculte, şi întotdeauna o înţelesese, şi din prima

clipă fusese cu totul de partea ei. La acea Antonella se dusese luni Natalia, punându-şi nădejdea în capacitatea ei de înţelegere, în inteligenţa şi generozitatea ei fără margini, dar dintr-o dată se izbi de o femeie încuiată şi ostilă, plină de prejudecăţi şi care nu ţinea seama decât de ce putea să spună sau să gândească lumea. Din prietena ei italiancă, deschisă şi inteligentă, sensibilă, cosmopolită şi cultă nu mai rămăsese absolut nimic în acea dimineaţă de luni. Pe lângă asta, Antonella nici măcar n-a îndrăznit să vorbească despre sine la singular, şi nici o clipă nu i-a spus că ea gândea sau credea sau simţea ceva. I-a vorbit mereu de soţul ei şi de ea, numai la plural, şi cu acest plural îngrozitor a dat-o pur şi simplu afară din casă.

— Roberto şi cu mine am hotărât că prietenia noastră s-a încheiat. S-a încheiat, Natalia. Să fie limpede.

Iar lui Miguel, cel de-al doilea valet, îi făcu semn s-o însoţească pe doamna până la ieşire. Până la uşa din stradă, te rog, Miguel.

Natalia de Larrea ieşi din casa familiei Alegre cu lacrimi în ochi, nespus de tristă, decepţionată, rănită şi pe deplin convinsă că buna ei prietenă Antonella, fosta ei prietenă şi, începând de atunci, marea ei duşmancă, se schimbase cu totul într-o clipă decisivă de sâmbătă sau duminică. Fără îndoială că soţul şi prietenii ei o supuseseră unei presiuni teribile şi îi ceruseră să-şi schimbe complet atitudinea. Iar ea cedase în faţa acelei furii turbate şi a acelei rigidităţi şi, ceea ce era cu mult mai 65rău, împărtăşea acum acea atitudine, nu numai că trebuise să cedeze în faţa ei. Nu, Antonella trecuse până la urmă de partea lor şi din acea clipă devenise o exponentă tipică a Limei, la fel ca toate celelalte, un membru mulţumit şi convins al acelei lumi mărunte şi cenuşii care se credea yeşnică şi se simţea stăpânul adevărului şi jandarmul absolut.

La fel păţi şi bietul Carlitos, care a plecat foarte opărit după conversaţia cu gemenii Cespedes. Nici Râul, nici Arturo n-au avut un singur cuvânt de afecţiune sau înţelegere pentru el, după ce le făcuse cronica amănunţită a evenimentelor, povestită printre suspinele de uşurare provocate de o fericire ce izbucnea din când în când din pieptul lui şi hohotele de râs pe care nu şi le putea stăpâni când îşi amintea de doctorul Salieri zburând prin aer sau de ilustrul senator Fortunato Quiroga ţipând la cei patru sălbatici care-l jupuiau de viu că el era primul cetăţean al republicii, corcituri nenorocite, lua-v-ar dracu', în timp ce Victor, la rândul lui, îi răspundea că el era primul valet al lui don Ruberto Aligre şi al doamnei di Locca, mama conaşului Carlitos, prietinul nostru, pe care-l ştim de când era mic.

Bietul Carlitos, povestea lui s-a sfârşit cu două arsuri zdravene pe braţe, şi abia când s-a întors seara în grădină şi-a dat seama, la sfâr-şitul interminabilului interogatoriu la care l-a supus descurajata Natalia, că într-adevăr cineva îl arsese cu ţigara pe braţe cu câteva ore în urmă. Şi că îl usturau, îl usturau foarte tare, zău aşa, asta mai lipsea, e cumplit, scumpul meu, drept care Natalia a trebuit să-l ducă din nou la spitalul anglo-american, spre marea satisfacţie a medicului, fiindcă era acelaşi tânăr doctor care fusese de gardă vineri noaptea şi fiindcă scandalul ajunsese la urechile întregii Lime, iar el era unul dintre cei dintâi care-i văzuse şi le dăduse

primele îngrijiri păcătoşilor, şi, aşa cum vă spun, eu sunt primul care i-a văzut cum se pipăiau fără jenă, că de sărutat nu prea puteau din pricina buzei lui Carlitos, care era zdrelită, şi pe ea am văzut-o dezbrăcată, aproape goală, ce mai, vă asigur, fiindcă Natalia asta e o poamă bună, care se trage din viţa nobilă de Larrea şi de Olavegoya, viţă de viceregi şi de preşedinţi, nimic de zis, şi de tot ce mai vreţi dumneavoastră, sunt de acord, dar trebuie s-o auzi când te roagă cu glasul ei incon-fundabil, nemaipomenit, cum nu se poate mai seducător, mai intim şi irezistibil, vă rog din suflet, domnule doctor, pentru Carlitos al ei, trebuie s-o vezi unduindu-se şi chiar zvârcolin-du-se de iubire, ce mai, fiindcă tot stând de vorbă parcă şi-ar scoate rând pe rând totul de pe ea, şi nu lipseşte nici muzica de fond, şi tânărul medic a rămas paf, asuda şi tremura din toate încheieturile la farmecele ei, cum să nu, dona Natalia, sigur că da, dona Natalia, bineînţeles, cu cea mai mare plăcere, şi pe deasupra e obligaţia mea, dona Natalia, fiindcă jurământul lui Hipocrate, dona Natalia, simt că-mi pierd cumpătul, mor, înnebunesc. Vă jur, domnilor, pe ce am mai sfânt că ţi se întăreşte mădularul numai când o vezi şi-i asculţi glasul, credeţi-mă, vă jur pe ce am eu mai sfânt.

Şi ar fi meritat la fel de mult să-i vezi şi să-i asculţi în acea seară de luni pe gemenii C6spedes Salinas, deşi în cazul ăsta ei sunt cei 67ce se tăvălesc şi se zvârcolesc şi asudă, ba chiar îi trec toate năduşelile, ţi se face silă, şi se dezbracă, ori mai bine zis rămân în pielea goală, dar pe plan social şi în mod calculat, cum bine ştim, deoarece nici nu putea fi altfel când era vorba despre ei. Şi bineînţeles că nu există nici o muzică de fond în cazul ăsta, ci un soi de zgomot şi furie, şi totul din pricină că shakespearianul Carlitos Alegre le-a demonstrat chiar atunci, prin fapte şi vorbe, că viaţa nu este altceva decât o poveste spusă de un idiot. Dacă nu cumva chiar ei, Arturo şi Râul, sunt adevăraţii idioţi.

Şi acum părea că s-a ridicat cortina la catul de sus al celei mai jalnice şi dărăpănate hardughii de pe strada Amargura, stradă afurisită, dacă e să spunem adevărul, şi viaţa era, în pofida întâmplărilor povestite de cretinul de Carlitos, o mare porcărie, în sfârşit, despre toate aceste lucruri, deşi situate în contextul bine precizat al Limei, stăteau de vorbă fraţii Raiil şi Arturo Cespedes Salinas, care, cum bine se ştie, pe lângă faptul că sunt gemeni şi seamănă leit unul cu celălalt, sunt şi suflete gemene, oricât ar încerca unul să se ridice la înălţimea poreclei lui, care este Ducele, şi ar crede că posedă prin naştere purtări alese la ospeţe, şi maniere elegante prin saloane, şi oricât ar crede celălalt, care n-are nici măcar poreclă, că pe lume cu cât mai burduhănos, cu-atât omu-i mai frumos, şi s-ar împăuna cu asta în faţa oglinzii şi cu toate prilejurile în care prezenţa unei doamne ori a unei fete îl stârneşte să facă pe cocoşul. Ducele are pretenţia să fie geamănul bine crescut, iar celălalt să fie geamănul bogat, dar până şi mama lor spune că băieţii ei seamănă ca două picături de apă şi că sunt pe deasupra suflete gemene. Aşa încât, atunci când vorbeşte unul, la fel de bine ar putea fi celălalt, şi invers, şi n-are nici o importanţă care dintre ei spune ceva şi care altceva, dat fiind că întotdeauna ce afirmă ori tăgăduieşte Raiil este ecoul lucrurilor pe care le afirmă ori le tăgăduieşte Arturo. Aşa se face că acum, bunăoară, poţi să-i auzi

spunând despre Carlitos Alegre că e un adevărat cretin, deşi trebuie să recunoaştem că are boaşe, nimic de zis, dar nu putem uita că e nebun de legat, aşa cred eu, cel puţin, dar tu nu crezi că ne-ar putea fi încă de folos? Ei bine, se prea poate, sigur, fiindcă Natalia o fi ea târfă sau zănatică, dar asta n-o împiedică să rămână un vlăstar al familiilor De Larrea şi Olavegoya, şi pe deasupra fiică unică, şi pe deasupra i-a şi moştenit pe taică-său şi pe maică-sa, sigur, neîndoielnic, şi ce i-ar mai putea lipsi în viaţă, când are şi obârşie aleasă şi avere-aşa frumoasă? Ce? Cum? Eu cred că n-ar trebui să spunem obârşie aleasă şi avere-aşa frumoasă, ţi se pare că sună prost? Eu cred că da, păi atunci rămâne să vedem dacă e sau nu aşa, să ne lămurim cum stau lucrurile, e o idee bună, sigur că da, deşi trebuie s-o facem cu mare băgare de seamă, fiindcă zilele trecute i-am spus cretinului de Carlitos că jucătorul de tenis Alejandro Olmedo a atins culmile gloriei când a câştigat Cupa Davis, şi prăpăditul ăsta care face pe cocoşul a repetat: Olmedo a atins culmile gloriei, şi a izbucnit într-un hohot de râs, îmi venea să-l omor, nu alta, în schimb n-am făcut altceva decât să-l întreb de ce râdea, iar el în loc de orice răspuns mi-a spus: Râd de expresia asta: pe culmile gloriei, a atins culmile 69gloriei, fiindcă parcă o văd pe bunica Isabel râzând de toţi cei care au atins orice fel de culmi sau, mai bine zis, de toţi cei care afirmă că cineva ar fi urcat pe culmile gloriei.

— Şi mai ce, Carlitos?

— Păi sigur că bunica Isabel râde numai fiindcă bunica ei, care se numea tot Isabel, a râs în hohote cu câteva veacuri în urmă fiindcă nu ştiu cine a spus că cineva urcase pe o culme sublimă, pricepi? Fiindcă atâtea culmi şi atâtea glorii sună cam bombastic şi de prost-gust, prea sublim, am putea spune, şi prin urmare oarecum ridicol totodată, pricepi, Raiil?

— De câte ori trebuie să-ţi spun că eu sunt Arturo, ce naiba!

— Lartă-mă, dar ţi-am spus că mie-mi scapă întotdeauna lucrurile cele mai simple, după cum spune bunica Isabel, cea cu Alejandro Olmedo şi culmile gloriei.

Cortina s-a ridicat şi mai mult la catul de sus al hardughiei jalnice din strada Amargura, în seara aceea, nu mult după ce idiotul de Carlitos le spusese povestea vieţii lui şi plecase cu amândouă braţele arse cu ţigara, şi parcă nu se întâmplase nimic, făcând să li se năruie cele mai profunde convingeri şi demolându-le până şi ultima certitudine, dar nu şi casa, naiba s-o ia, imbecilul ar fi putut profita de prilej, măcar de data asta, gemenii Arturo şi Râul auziră aceiaşi paşi obosiţi dintotdeauna urcând pe aceeaşi scară scârţâitoare şi jalnică dintotdeauna şi se gândiră la pâinea noastră cea de toate zilele şi facă-se voia Ta, Doamne, şi multe lucruri neînchipuit de dure şi de triste, fiindcă mama lor continua să urce, tăcută, resemnată, la fel ca în ajun şi ca atunci când ei erau copii, şi continuă să urce, de când ne ştim, una după alta, în toate serile, în acelaşi fel în care, în fiecare dimineaţă, coboară şi coboară şi iarăşi coboară şi urcă şi ajunge tot acolo, fiindcă e o veşnicie de când a murit tata, arză-o-ar focul de viaţă, si.

Actul următor

— Bună seara, copiii mei.

O încăpere mică, un salonaş, mobile vechi şi cărţi de medicină. Impresie generală tristă. Dona Măria Salinas, văduva lui Cespedes, îi priveşte din pragul uşii. Are o rochie neagră şi părul alb. Se vede că e ostenită, dar ea e o femeie resemnată şi întotdeauna zâmbeşte şi se închină de cum deschide uşa casei şi vede scara cu trepte nenumărate. Râul şi Arturo nu dau semne că ar vrea să se ridice, dar în cele din urmă sar amândoi în picioare, o sărută şi o îmbrăţişează pe dona Măria. Şi o strâng cu putere, ca o demonstraţie clară a unei iubiri foarte mari. Atât Râul, cât şi Arturo ridică braţele, de parcă ar vrea să spună în sfârşit un mare adevăr, o adevărată revelaţie, dar au sărit puţin peste cal şi acum se uită unul la altul şi fiecare îl aşteaptă pe celălalt să-şi aducă aminte ce trebuie să spună. Până la urmă nu spun nimic, deşi o sărută din nou, o îmbrăţişează, o strâng la piept pe mama lor. Descumpănită, văduva lui Cespedes se hotărăşte să zâmbească şi se gândeşte că a sosit ora mesei.

— Bine, acum trebuie să pun masa şi să încălzesc mâncarea, le spune copiilor ei şi iese, îndreptându-se spre bucătărie.

71Un coridor şi un bec de patruzeci de waţi care luminează drumul de la micul salon până la sufragerie şi bucătărie. Podeaua de pe coridor trosneşte de când a murit soţul ei, iar becul atlrnă de un cablu care pe atunci era alb ca tavanul. Văduva lui Cespedes intră în bucătărie. Aprinde alt bec, dar nu se mai gândeşte la waţi, nici nu mai trosneşte podeaua de scânduri. În schimb, aude glasurile copiilor ei, fără să le dea însă prea multă atenţie, de parcă ar fi foarte departe, şi rămâne cu privirile aţintite la mobilă, căutând parcă ceva.

— Vei fi regină, dragă mamă. Vei fi regina oraşului Lima. O să avem noi grijă de asta.

Ecoul acestor glasuri se aude de mai multe ori pe strada Amargura şi în tot oraşul Lima, în timp ce cortina se lasă foarte încet, şi din mijlocul publicului se aud aplauzele veşnicului zăpăcit şi scandalagiu Carlitos Alegre. Carlitos se îndreaptă spre o femeie foarte frumoasă. Şi continuă să aplaude, deşi dă din cap în semn că nu şi spune că opera în sine i-a plăcut, dar că ideea de a o transforma pe văduva Cespedes în jucătoare de tenis câştigătoare a Cupei Davis i se pare prea de tot. Şi că o văduvă prăpădită nu poate fi cocoţată pe culmea martiriului şi altele asemenea. Natalia de Larrea şovăie, stă la îndoială, dar pe urmă râde şi se emoţionează de îndată ce înţelege ce a vrut să-i spună Carlitos de fapt, numai şi numai dând din cap în semn că nu. Natalia de Larrea îl sărută pe Carlitos, exact când cortina se lasă cu totul, pentru că din când în când bagă şi el de seamă unele lucruri elementare, şi prin urmare bunica Isabel se înşală.

Într-un stil foarte avangardist, totuşi, cortina se ridică din nou, şi gemenii încep să arunce cu pietre în Carlitos, dintr-un salonaş cu trei becuri de şaizeci de waţi şi o lampă model Carlos Gardel. Fără să-şi dea seama de nimic, văduva lui Cespedes înaintează în tăcere, sărmana, pe coridorul cu un singur bec.

— Culmea! Exclamă de la parter Carlitos Alegre. Un coridor cu un singur bec! Culmea! Halal culme!

Ridică una câte una pietrele cu care au aruncat în el de pe scenă şi se grăbeşte să le arunce la rându-i, dar nu ştie dacă mai întâi în Râul şi pe urmă în Arturo, nici, şi ăsta e un lucru fundamental, nu ştie care-i unul şi care-i altul, aşa încât tot asupra lui se revarsă o ploaie de pietre. Furios, Carlitos Alegre azvârle toate pietrele deodată.

— La urma urmei, e totuna! Şi, de altminteri, niciunul nu-i mai breaz decât celălalt! Iar doamna Cespedes nu urcă pe nici o culme, ci îşi târâie paşii spre o fundătură sărăcăcioasă. Căci totul e un moft şi nimic altceva!

— Unde ţi-ai mai găsit asemenea prieteni, scumpul meu?

— Mai bine zis, ei m-au găsit pe mine, scumpa mea Na. Nu, nu-ţi spun şi n-o să-ţi mai spun nimic, scumpa mea Natalia, fiindcă, iartă-mă, ar însemna să le facem jocul acestor gemeni sublimi.

Cortina cade cu un zgomot asurzitor şi s-ar zice că pentru totdeauna, după starea în care a rămas.

Dar niciodată nu ştii la ce să te aştepţi de la o operă cum este Actul următor, fiindcă acum, de pildă, s-a deschis din nou uşa din stradă a casei unde stă cu chirie şi e foarte bună platnică 73dona Măria Salinas, văduva lui Cespedes, care are mâncarea pregătită şi aşteaptă doar să vină fiica ei Consuelo pentru a-i chema pe toţi la masă. Şi iată că vine Consuelo, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă. Consuelo e în anul patru la colegiul Trandafirul Americii, cu rezultate destul de modeste, deşi an de an câştigă Premiul pentru Străduanie şi/sau Premiul pentru Stăruinţă, care-i fac să intre-n pământ de ruşine pe fraţii ei Arturo şi Râul. Ăsta-i adevărul, recunoaşte dona Marfa, fiica ei e o fată foarte aşezată şi silitoare, care învaţă toată ziulica pentru a lua note bune la şcoală şi pe deasupra mai are timp să urmeze nişte cursuri de pre-secretariat bilingv engle-ză-spaniolă, în fiecare după-amiază când iese de la colegiul Trandafirul Americii. Sărăcuţa de ea ajunge acasă la ora mesei, mănâncă, mă ajută să spăl vasele, apoi se apucă de învăţat în acelaşi salonaş cu fraţii ei, mai ales acum când ei învaţă şi dimineaţa şi seara cu prietenul ăsta al lor pe care Dumnezeu ştie unde l-au găsit, distratul, aşa-i zic, care-i băiat bun după cât se pare, dar azi îmi spune dona Măria, mâine-mi zice doamna Amargura, ba o dată mi-a spus chiar doamna Văduvă. Ce-i drept, însă, e bine crescut şi, dacă e să-i cred pe băieţii mei, aparţine unei familii foarte distinse de medici dermatologi şi are un bunic italian foarte cunoscut care se numeşte Nobel.

— Dar la ce oră se-apucă de învăţat biata Consuelo, Măria?

— A, da, era să uit. Învaţă după cină, după ce mă ajută să spăl vasele, învaţă furându-şi din orele de somn, sărăcuţa de ea.

— Atunci merită din plin premiile astea pe care le-a câştigat. Mi-ai vorbit despre ele.

— Da. Pentru Stăruinţă şi Străduanie, dona Estela. Uitaţi aici banii de chirie, ca în fiecare lună.

— Văd că ai grijă să plăteşti la timp, ca întotdeauna, Măria. Sper că şi casa o să mi-o întreţii cu aceeaşi grijă.

— Am chemat un băietan să mă ajute la curăţenie, dona Estela. Fiindcă băieţii mei, cum v-am mai spus, la vârsta lor au alte preocupări, şi treburile

casei nu-i pasionează. Şi pe urmă, acum se pregătesc să intre la facultate şi au mult de învăţat.

— Dar îţi rămâne Consuelo.

— Are şi ea destule de făcut, dona Estela. Dar acum, cu voia dumneavoastră, trebuie să mă retrag.

Gemenii Cespedes ar fi vrut să intre în pământ de ruşine din pricina premiilor pe care le câştigă sora lor Consuelo, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, şi uite-aşa, o pacoste, o adevărată pacoste sora noastră Consuelo. Şi ar fi vrut să intre în pământ de ruşine tocmai pentru că erau nişte premii de consolare, create pentru fete ca ea, extrem de umile, simpluţe, tăcute, singuratice şi cum nu se poate mai ascultătoare, dar care nu se remarcau prin nimic ori se remarcau prin aceea că făceau să se vadă limpede că viaţa e o porcărie, şi singurul lucru care le rămâne săracilor este să se străduiască necontenit şi cu stăruinţă, la naiba. Bineînţeles că niciodată Carlitos nu se va uita la Consuelo, decât dacă se va împiedica de ea, cum se şi întâmplase, şi nu o singură dată, când rămâneau să înveţe mai mult decât 75era prevăzut şi, de pildă, ea venea şi el pleca, iar ea urca pe scări în acelaşi timp în care el cobora, şi era atât de distant, încât îi zicea scu-zaţi-mă, am greşit scara, şi se întorcea să urce din nou. De necrezut, dar se întâmplase de două-trei ori cel puţin. Iar alteori s-a întâmplat ca ea să-i spună bună seara, Carlitos – deoarece Consuelo, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, o pacoste, o adevărată pacoste, naiba s-o ia, continua să se ducă seară de seară la cursurile de secretariat bilingv, chiar şi vara, când toţi elevii plecau în vacanţă – iar el îi răspundea bună seara, Martirio, altă dată Remedios, altă dată Soledad, Concepcion şi aşa mai departe, îţi vine să-l omori pe Carlitos ăsta, îşi spuneau gemenii, dar îndată după aceea Consuelo urca scările şi stătea puţin cu ei, şi atunci simţeau că sunt în stare s-o omoare pe ea.

Actul următor (continuare)

Biroul prezidenţial din Palatul Republicii. Eleganţă supremă. Mobile franţuzeşti. Mult aur şi argint peste tot. Lămpi minunate, cu cele mai puternice becuri din lume. Don Fortunato Quiroga de los Heros este noul preşedinte al statului Peru şi se aşază pentru prima dată la biroul său. Cine e bărbatul ciudat care-l însoţeşte?

— Chiar de-ar fi să piară toţi peruanii, Lucas, eu unul nu-mi voi exercita puterea până nu-mi omori cuplul ăsta.

— Treburile murdare lăsaţi-le întotdeauna în seama mea, domnule preşedinte.

— Cât timp crezi că-ţi va lua eliminarea lor fără să laşi nici o urmă?

— Douăzeci şi patru de ore i se par un termen bun excelenţei voastre?

— Fie. O mie de dolari acum şi încă o mie când amândoi vor fi lichidaţi. Mai ales pe el, bagă de seamă. Ciuruieste-l cu toate gloanţele pe care le ai, în numele meu. Pe ea omoar-o cu un singur glonţ, în inimă. Ai înţeles?

— Da, excelenţă.

— Dacă o desfigurezi cumva, pun să te spân-zure de boaşe, Lucas. Ai auzit ce-am spus?

— Da, excelenţă.

— Atunci ai mare grijă ce faci. Fiindcă vreau să merg la înmormântarea ei şi să-i privesc pentru ultima oară chipul minunat. Şi s-o sărut pentru prima şi ultima oară în viaţa mea nenorocită. Sărutarea pe care ea nu mi-a îngăduit niciodată să i-o dau.

— Da, excelenţă.

— Şi acum, valea.

Lucas iese ca din puşcă, iar preşedintele plânge cu lacrimi amare.

— Adio, Natalia!

Cu câteva luni în urmă. Salonaşul cu cele trei becuri de şaizeci de waţi şi o lampă model Carlos Gardel. Arturo şi Râul Cespedes se privesc, privesc tavanul, se privesc din nou, privesc din nou tavanul. Sunt îngrijoraţi, şovăitori.

— Cred că ar fi bine s-o mai slăbim puţin cu Carlitos. E un prieten bun şi trebuie să recunoaştem că ne-a ajutat în toate privinţele, de când ne pregătim împreună cu el pentru admitere.

— Da, dar.

— Fiindcă dacă don Fortunato Quiroga e ales.

— La naiba, tocmai acum, când aveam de gând să ieşim în lume cu surorile lui Carlitos.

— Crezi că-i adevărat? Că don Fortunato e cu adevărat îndrăgostit nebuneşte de Natalia asta?

— Carlitos zice că dă tot timpul târcoale grădinii şi sună din cinci în cinci minute, zi şi noapte.

— Dar dacă vrea să se căsătorească doar ca să existe o primă doamnă, de ce dracu' nu caută altă femeie?

— Fiindcă la Lima nu s-a născut încă femeia care să se poată compara cu Natalia de Larrea y Olavegoya.

— In privinţa asta ai perfectă dreptate. Iar Carlitos îi stă în cale. Drept să-ţi spun, eu unul nu pot să-l cred, zău aşa. Să mor dacă-l cred.

Se zăreşte anevoie o inscripţie pe care scrie: „Grădina iubitei mele". Lucas stă la pândă după tufişuri. Poate fi apoi văzut pe când aprinde o lanternă discretă şi introduce o sârmă subţire într-o broască. Apoi stinge lanterna şi se pierde în interiorul hardughiei. Linişte mormântală. Deodată se aude o rafală de gloanţe. Din nou linişte şi apoi altă rafală. Lătrat de clini, lumini ce se aprind, strigăte de spaimă.

Pe străzile Limei, vânzătorii de ziare anunţă ştirile senzaţionale şi strigă ridicând braţul şi agitându-l: „Totul despre crima cea mai complicată din lume l" Există o singură explicaţie pentru crima cea mai neobişnuită şi mai complicată din lume, cum o numesc unele ziare de scandal. Asasinul voia să omoare două persoane şi a dat peste trei, una dintre ele prevenită, iar celelalte două, nu. Dar două din cele trei au încercat fără îndoială să împiedice ca don Carlitos Alegre di Lucea să fie ciuruit de gloanţe, în timp ce acesta, la rândul lui, încerca să le ferească de gloanţe pe celelalte două persoane, şi au făcut-o cu atâta disperare, Incit, cum se întâmplă uneori în chestiunile de viaţă şi de moarte, prima care a căzut ciuruită din cap până-n

picioare a fost dona Natalia de Larrea y Olavegoya, a doua a fost acea a treia persoană prevenită, care Dumnezeu ştie ce căuta acolo fără ştirea nimănui şi care a fost grav rănită, în timp ce tânărul Alegre a scăpat teafăr ca prin minune. Luigi şi Marietta Valserra plâng cu hohote această nedreptate strigătoare la cer.

— Porca miseria!

— Santa Madonna mia l.

Curtea Supremă de Justiţie. Inculpatul Carlos Roberto Alegre di Lucea, peruan, născut la Lima, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, student la medicină la Scoală Sân Fernando, s-a împotmolit în declaraţii atât de contradictorii, Incit a fost nevoit să angajeze al treilea avocat, şi soarta lui pare pecetluită.

— Vă asigur din nou, domnilor magistraţi, că asasinul folosea nişte mănuşi pe care îmi aduc aminte că le-a folosit numai în ziua primei comuniuni şi de aceea pistolul e plin de amprentele mele până în ziua de astăzi. Fiindcă asasinului i-a căzut din mână, eu l-am ridicat şi, pentru a-l împiedica să fugă, am tras orbeşte până ce Luigi, italianul, a aprins o lampă şi numitul Lucas a zis destul, nebun nenorocit, m-ai nimerit, şi şi-a dat duhul.

La spitalul Loayza, Consuelo Cespedes Salinas îşi vine în fire dintr-o dată, după ce 79aproape un an a zăcut fără cunoştinţă. Cu autorizaţia medicului-şef, un judecător vine să o interogheze. Şi versiunea ei coincide cu cea a lui Carlitos Alegre di Lucea, care e absolvit de vină şi U cere mina lui Martirito, scuzaţi-mă, a lui Consuelito, ca dovadă a veşnicei sale recunoştinţe, căci ea s-a strecurat în grădină numai pentru a le salva viaţa Nataliei şi lui. Gemenii Râul şi Arturo Cespedes se îmbrăţişează fericiţi.

— Consuelo! Exclamă. Premiul pentru Strădanie şi Premiul pentru Stăruinţă! Loteria, fir-ar să fie! Loteria!

Dar ceva a dat greş în chip lamentabil în salonaşul trist din strada Amargura, unde gemenii Cespedes se uită unul la altul de veacuri, apoi se uită în tavan, se uită iar unul la altul şi apoi iarăşi în tavan. Ceva a dat greş, desigur. Uşa de la intrare se deschide pentru a treia oară în seara aceea. A intrat unchiul Gumersindo Salinas, poreclit, Dumnezeu ştie de ce, Colofon. Asupra lui se păstrează o tăcere strictă, deşi o oarece ruşine înconjoară prezenţa lui aproape inexistentă în această casă şi în această viaţă. Colofon este a treia persoană care coboară scările în fiecare dimineaţă şi le urcă seara. Zilnic, nenorocitul dracului. Gemenii aud scârţâitul treptelor de lemn şi, îndată după aceea, sting cele patru lumini din salonaş. Unchiul Gumersindo tuşeşte în întuneric.

Colofon – Ştiu că sunteţi acolo, nepoţeii mei.

— Bună seara, nepoţeii mei. 80

— Ştiu că sunt foarte sărac şi că sunt bolnav, nepoţeii mei. Dar pentru casa asta plăteşte chirie sora mea, şi ea m-a invitat să stau aici.

Un adevărat atac de tuse.

— Fie-vă milă de mine, pentru numele lui Dumnezeu.

Unchiul Gumersindo Salinas se îndepărtează tuşind, străbate toată casa şi deschide o uşă undeva în fund. O scăriţă aproape clandestină ce suie în

pod. Acolo e odăiţa unchiului şi tot acolo îi duce în fiecare seară blidul cu mâncare gătită sora lui, sau mai bine zis soră doar pe jumătate.

— Viaţa e o poveste spusă anapoda de un imbecil blestemat, afirmă unul din gemeni.

Poate fi oricare din ei, fiindcă salonaşul rămâne mai departe în întuneric şi acum cu adevărat se lasă cu totul o cortină cârpită, în timp ce Carlitos Alegre îi spune Nataliei că melodrama asta sfâşietoare ar fi trebuit să se intituleze în realitate S-a spart petrecerea, gemeni dobitoci ce sunteţi. Ea râde şi da să-l sărute, dar chiar în clipa aceea gemenii îşi fac apariţia dintr-o parte a scenei şi încep să arunce cu pietre în cuplu.

SFÂRŞIT